

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

9. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

6. BŘEZNA 2016

Z obsahu:

**Matka Boží
je stále připravena bránit
naše rodiny**

Promluva Svatého otce
Františka při setkání
rodin v Tuxtla Gutiérrez
- strana 2 -

**Jak lze s užitekem
rozjímat o utrpení a smrti
Pána Ježíše**
- strana 4 -

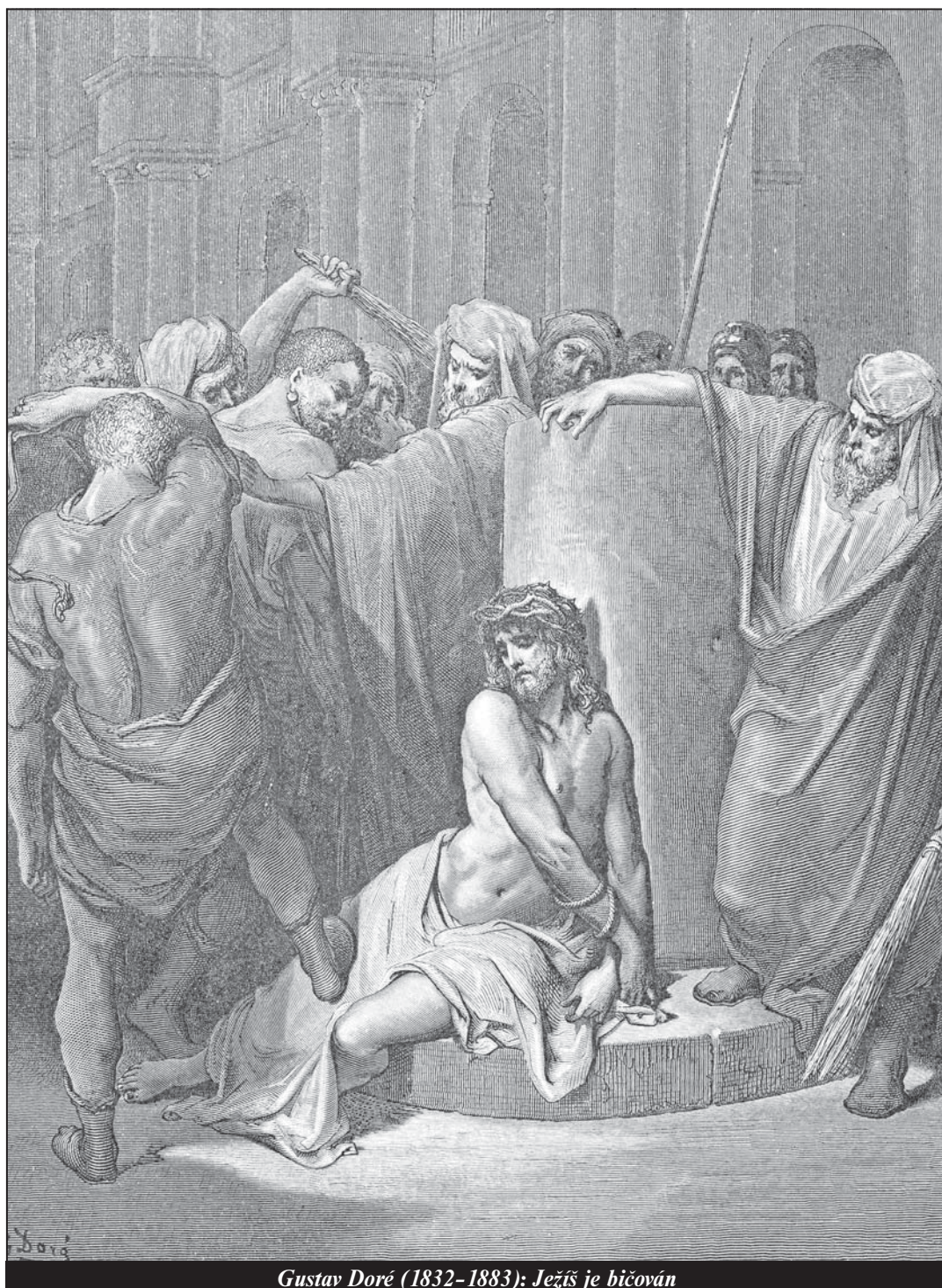
Svatá Fina, panna
Dr. Johannes Gamperl
- strana 6 -

**Suma o darech
svatého Josefa (17)**
Isidoro Isolani OP
- strana 7 -

**„Každý život
má věčnou hodnotu“**
Aleksandra
Jędrzejczaková
- strana 8 -

**Modlitba
je živý vztah k Bohu**
P. Andreas Hirsch FSSP
- strana 12 -

**Modlitební tažení
kardinála Burkeho**
- strana 12 -

Gustav Doré (1832–1883): Ježíš je bičován

Matka Boží je stále připravena bránit naše rodiny

Promluva Svatého otce Františka při setkání rodin
16. února 2016 v Tuxtla Gutiérrez (Mexiko)

Drazí bratři a sestry, vzdávám díky Bohu za to, že mohu být dnes tady v Chiapasu. Je krásné být na této půdě, v této zemi, v těchto místech, která díky vám mají příchuť rodiny a domova.

Děkuji Bohu za vaše tváře a vaši účast, děkuji Bohu za jeho přítomnost ve vašich rodinách. Děkuji také vám, rodičům a přátelům, kteří jste nás obdařili svým svědectvím a otevřeli jste nám dveře svých domovů a svých životů, dovolili jste nám usednout ke svému stolu, kde se dělíte o chléb, kterým se sytíte, a o pot svých každodenních těžkostí. Chléb radosti, naděje a snů; pot hořkostí, zklá-

mání a pádů. Díky, že jste nám dovolili vstoupit do svých rodin, k vašemu stolu, k vám domů.

Manueli, děkuji za tvoje svědectví a především a zvláště za tvůj příklad. Oslovil mě výraz „dodávat odvahu“ (*echarle ganas*), který jsi použil k vyjádření postoje, který jsi zaujal po rozmluvě se svými rodiči. Začal jsi dodávat odvahu životu, dodávat odvahu svojí rodině, dodávat odvahu svým přátelům a dodávat odvahu také nám zde přítomným. Věřím, že Duch Svatý mezi námi neustále působí právě to, že dodává odvahu a skýtá důvody k tomu, abychom nepřestávali sázet na rodinu, spřádat sny a tvořit život,

který má na zřeteli domov a rodinu. Máte tuto odvahu? (*Ano.*)

To je to, co Bůh Otec vždycky zamýšlel a za co se již ode dávných dob zasačil. Když se onen večer v zahradě Eden všechno zdálo ztraceno, Bůh Otec dodal onomu mladému páru odvahu a ukázal mu, že není všechno ztraceno. Když se lidu Izraele zdálo, že už nemá smysl vláčet se pouští, Bůh Otec jej povzbudil a dodal mu odvahu manou. Když nastala plnost času, Bůh Otec dal lidstvu trvalou odvahu, když nám poslal svého Syna.

Zároveň jsme my všichni, kteří jsme dnes tady, učinili zkušenost, že v mnoha chvílích a různými způsoby Bůh Otec našemu životu dodával odvahu. Můžeme se tedy ptát proč. Protože nemůže jednat jinak. Bůh, náš Otec, nemůže činit nic než nás milovat a dodávat nám odvahu, posunovat nás vpřed. Nedovede jednat jinak. Proč? Protože jeho jménem je láska, jeho

Dokončení na str. 5

Modlitba... hlavní téma tohoto čísla Světla. Nejen v době postní, ale v každém dni života člověka by měla být dílem každého okamžiku! Ano, katolický křesťan má být mužem či ženou modlitby. Vždyť v našem úsilí o modlitbu ukazujeme svoji věrnost Kristu, který byl vůči nám věrný až ke své hořké smrti na kříži. Především si však nesmíme klamně myslet, že naše modlitba nemá smysl, když Bůh neplní naše přání. Proto pro nás všechny bude jistě velmi užitečné oživit si základní znalosti o modlitbě. (str. 12-13) Má-li být naše prosebná modlitba ve shodě s Boží vůlí, a tak dosáhnout svého největšího účinku, je dobré mít stále na paměti, zač a jak se modlit...

Sem dobře zapadá stručná informace o modlitebním tažení kardinála Raymonda Burkeho, které by nemělo uniknout pozornosti a vyslyšení všech katolíků. (str. 12) Boj se satanem je veden především v duchovní rovině. A proto je nutné bojovat duchovními zbraněmi - především intenzivní modlitbou. A nejlépe modlitbou, která je staletími ověřena jako nanejvýš účinná! Vyzývá

Editorial

me proto naše čtenáře, aby se nebáli do této iniciativy se zapojit, neboť Panna Maria je Matka, která může svým ubohým dětem zde na zemi pomoci i zázračně, mají-li ony víru a prosí za věci, které jsou potřebné a vedou ke spáse lidských duší. Je třeba sjednotit se v boji proti satanovi, který vyhrává na mnoha bojištích současného světa (nejen těch válečných, která jsou často jen důsledkem duchovního rozvratu). Neváhejme!

Sílu modlitby spojenou se snášením utrpení pro lásku ke Kristu a k bližním vidíme na životě svaté Finy (str. 6) a především pak u Stanislawy Leszczyńskiej (str. 8-11). Jedna trpěla už jako dítě, druhá obstála v situaci, kterou by většina z nás považovala za beznadějnou a svůj boj by vzdala. To je přesně ta situace, na niž platí slova kardinála Burkeho: „První pokušení, se kterým satan přichází, je ztráta odvahy.“ Po přečtení Stanislawina příběhu jen těžko můžeme tvrdit, že dnes, v našich evropských podmínkách, je téměř nemožné obstát

v boji se zlem. Podíváme-li se totiž dobře kolem sebe, uvidíme, že tam, kde je síla modlitby, mnohé zlé věci jsou zmírněny, ba dokonce dochází k malým či větším zázrakům, že se zlo obrátí v dobro. Z takových „malíčností“ můžeme čerpat sílu...

Doba postní nám nabízí ještě něco navíc, co by se však mělo stát významnou každodenní posilou v boji proti satanovi a jeho pokušením, ve všech protivenstvích: rozjímání o utrpení a smrti Ježíše Krista. (str. 4) Když přece vidíme lásku Toho, který za naší spásu obětoval svůj život, jak můžeme jednat jinak? Neměli bychom opětovat stejnou láskou? Taková láska není snadná, ale což nás k lásce nevyzývá také nejhlubší sounáležitost s katolickou církví, nesená obětmi z horoucích srdcí?

Prosme tedy tu, která byla Ježíši nejbliže a v jejímž náručí spočívalo Boží tělo v plenkách jako dítě, i bez šatů jako zralý muž po snění z kříže: „Svatá Matko Krista Pána, dej, ať každá jeho rána zaryje se v duši mou! A vypros mi odvahu žít vždy a všude, jak to vyžaduje Bůh a láska k Němu a k lidem. Amen.“

Daniel Dehner

Pokloň se Duchu Svatému a požádej ho, aby tě slovy evangelisty uvedl do domu velkodušného otce, kde se právě chystá velká hostina. Panuje zde radostná sváteční nálada, takže tě s radostí přijmou mezi sebe. Pozdrav nejdříve šťastného otce a blahopřej mu ke šťastné hodině, která mu opět vrátila ztracené dítě, takže celý dům může s radostí zasednout ke společnému stolu.

To, co otce nejvíce bolelo, když ho opustil jeho mladší syn, byla skutečnost, že mu nemůže prokazovat svá dobrodíní a svou lásku. Proto jakmile ho opět spatřil, nezahrnul ho výčitkami, nečekal jeho omluvu. Radost, že může opět obejmout své ztracené dítě, zaplašila rázem všechnu bolest. Prikáže, aby co nejrychleji odstranili každou stopu jeho viny a hanby, vrací mu nejen nejlepší oděv, ale i vzácné ozdoby, poručí vystrojit hostinu, jakou tento dům nepamatuje. Nejde pouze o to, nasytit vyhladovělého, ale celý dům bude hodovat a oslavovat jeho návrat za hudby a tance.

Znamená to, že se tím zlehčuje synovo provinění? Právě naopak. Čím větší je propast mezi otcovou štědrostí, hojností a velkodušností a mezi bídou a nouzí, do které upadl marnotratný syn ve své zaslíbenosti, tím více si nyní nevděčnick může uvědomit, jak hluboce klesl a jak velice zranil svého otce, který byl a zůstal tak dobrotivý a štědrý. Synova láska může být nyní tím větší, že *mu bylo mnoho odpuštěno*⁽¹⁾. Je však třeba nejdříve zranit otcovo srdce, aby je synovská láska poznala a ocenila v plné míře?

Hostina má začít, ale u prostřeného stolu je jedno místo stále prázdné. Otcova radost má být znovu zkalena? Starší syn odmítá vstoupit do domu a zasednout se svým bratrem k jednomu stolu. Není pohled na jeho prázdnou židli podobně skličující, jak smutný byl celou dobu pohled na prázdné místo bloudícího syna? Okolnosti postavily staršího syna do situace, ve které se projevilo nečekaným způsobem. Jestliže je jeho srdce tak nepodobné srdci dobrého otce, je v tomto domě vlastně již dávno spíše cizincem. Nejen že za celou dobu nedokázal odpuštění svému bratru, ale co horšího, svým hněvem odsuzuje i otce za jeho milosrdnou dobrotu a štědrost.

Tak jako nedovede pochopit důvod dnešního otcova štěstí, tak nevnímá ani důvod a hloubku jeho smutku. Není to

Otec a jeho děti

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije.

snad i pro něho důvod k radosti, že jeho otec osvědčil tak velkou dobrotu a lásku, kterou by nepoznal, kdyby nebylo dnešní příležitosti? Čím větší dobrodíní prokazuje tomu, který se vlastní vinou ocitl v neštěstí, tím více obdarovává i druhého, který dosud věrně žil a sloužil v otcově domě. Má přece pro obě své děti jen jedno srdce. Protože však otce dostatečně nemiluje, nedokáže docenit hodnotu jeho lásky. Kdyby ho doopravdy miloval, choval by lásku i ke svému bratru a radoval se z jeho návratu. Pobyt v otcově domě se mu stal již natolik samozřejmým, že nevnímá, že všechno, co patří otci, patří i jemu. Čím více však myslí jen na sebe a počítá své zásluhy a svá práva, tím méně chápe hodnotu a velikost těch nezasloužených dobrodíní, kterých se mu z otcovy lásky dostává den po dni, třeba jen nenápadně. Nechápe otcovu lásku, která se tak nečekaně projevila jinak, než mohl očekávat, a dá se dokonce strhnout k hněvu. Jeho *oko je zlé, že otec je dobrý*⁽²⁾.

Příklad staršího syna ti má být výstrahou, že Otce můžeš zarmoutit nejen nevďečným odchodem. K čemu je fyzická přítomnost, jestliže odešlo srdce? Nezakládej si na svém spořádaném životě a nepřeceňuj své zásluhy. *Třebaže děláš vše, co ti bylo přikázáno, jsi jen služebník neužitečný*⁽³⁾. Jestliže si tak zakládáš na tom, že jsi tolik let v Otcově domě, jak to, že tak málo znáš Otcovo Srdce? Nečekej, že k tomu dostaneš příkaz, když ti to tvé srdce nenapoví. Nejsi tím lepší, čím více je těch, kteří odešli prohýřit své statky s nevěstkami. Spíše přemýšlej o tom, zda tvoje chování k nim nesehrálo svou roli v tom, že opustili otcovský dům. Když nyní vidíš, co Otcovi působí největší možnou radost – co děláš pro to, abys vyhledal zbloudilé a přesvědčil je, aby nesbírali zbytky po vepřích, ale vrátili se k Otcovi? K čemu je ti kůzle a parta přátel? Máš příležitost k mnohem většímu potěšení: sdílej Otcovu radost z odpuštění a postarej se, aby neměl důvod marně vyhlížet ztracené děti.

Liturgická čtení

1. čtení Joz – 5,9a.10-12

Hospodin pravil Jozuovi: „Dnes jsem z vás odvalil egyptskou hanbu.“ Synové Izraele se utábořili v Gilgalu a slavili velikonoce čtrnáctého dne toho měsíce večer na jerišských planinách. Na druhý den po velikonocích jedli z úrody té země: nekvašené chleby a pražená zrna. Téhož dne přestala (padat) mana. Byl to druhý den, když jedli z úrody té země. Synové Izraele už neměli manu, toho roku jedli z výnosu země Kanaán.

2. čtení – 2 Kor 5,17-21

(Bratři!) Když se někdo stal křesťanem, je to nové stvoření. To staré pominulo, nové nastoupilo. A všechno to pochází od Boha; on nás smířil se sebou skrze Krista a svěřil nám službu, abychom (hlásali) toto usmíření. Vždyť Bůh pro Kristovy (zásluhy) smířil svět se sebou, lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vyžíváme: Smířte se s Bohem! S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšником, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha.

Evangelium – Lk 15,1-3.11-32

K Ježíšovi přicházeli sami celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk

Dokončení na str. 11

V jednom toto krásné podobenství přece jen pokulhává. Ve skutečnosti je návrat ztracených dětí možný jen díky tomu, že Otec nejdříve se svým vlastním Synem, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšником, abychom byli skrze něho spravedliví. Jestliže za Otcovu hostinu byla zaplácena tak nekonečná cena, jak tragické by bylo kvůli hněvu, závidivosti a žárlivosti, pro *tvrdost vlastního srdce* nevstoupit a nezasednout k hostině odpuštění!

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Lk 7,47; ⁽²⁾ srov. Mt 20,15;

⁽³⁾ srov. Lk 17,10

Jak lze s užitkem rozjímat o utrpení a smrti Pána Ježíše

„Vy všichni, kdo jdete cestou kolem, pohleďte a vizte, je-li jaká bolest jako bolest, jež trápí mne?“ (Pláč 1,12)

V postní době nás církev svatá nabádá, abychom zvláště horlivě rozjímalí o přehořkém utrpení a smrti Božského Spasitele. Aby ses, milý křesťane, těmito úvahami rád a s užitkem obíral, uvádíme zde krátký návod k tvému poučení.

I. Jaký užitek nám přináší rozjímaní o umučení Páně?

1. „Je nade vši pochybnost jisté,“ říká sv. Ludvík z Granady, „že mezi všemi pobožnostmi není žádné účinnější, spasitelnější, všeobecnější a každému stavu a pohlaví přiměřenější, než památka na utrpení Páně.“ (*Rozjímaní o životě Pána Ježíše*. Kniha 3., hl. 1) „Daleko více prospívá,“ praví sv. Albert Veliký, „denně chvíli rozjímat o umučení Pána Ježíše, nežli každý pátek v roce o vodě a chlebě se postit a až do krve se bičovat.“

VEXILLA REGIS PRODEUNT PRAPORY KRÁLE VYSTUPUJÍ Venantius Fortunatus (6. stol.)

Královský prapor Kristův vlaje, kříž musí vprostřed stát. Ten kříž, na němž umřel život a život byl smrtí zachráněn.

Do hloubi proniklo kopí, proud krve a vody vytryskl. Omývá nás záplavou milostí a zahlašuje mnoho vin.

„Král vládne z dřeva kříže“, prorocky, jak mu to Bůh vnukl, zvěstoval to David. To se teď stalo a všem to oznámil.

Ó Strome, tebe zdobí purpurový šat, ty jsi krví Kristovou posvěcen. Jsi vyvolený, přijímáš Pána tiše, dotýkáš se ho plaše – a neseš ho rád.

Váha je jemně nastavena, ten kříž, který váží cenu světa, to tělo, které bylo obětí, zachraňovalo a peklu odnávalo.

Ten kříž, který je nadějí naší, nechť je uctíván a často pozdravován, protože se jím udílí milost národu, lidstvu, které koná pokání.

Všechno živé ať je ti v Duchu zasvěceno, ó Prameni života, Trojice! Kříž nám dá vítězství v boji a jednou nebeskou blaženost!

Zdroj: *Slavorum Apostoli 3/2015*
Přeložil -mp-

2. Řádné rozjímaní o smrti Páně může učinit člověka lepším. Kdo náležitě uváží, jak hrozná muka a násilnou smrt Pán Ježíš podstoupil, aby nás vykoupil, ten věru nemůže déle setrvávat v hříších; není možná, aby neměl nenávisť k hříchu, jenž byl vlastně příčinou smrti Syna Božího, není možná, aby srdce jeho nevzplálo vroucí láskou k Tomu, který z lásky k nám trpěl nevyslovitelné bolesti, a neučinil opravdové předsevzetí, že bude Krista Pána následovat v pokoře, tichosti, lásce k nepřítelům, trpělivosti, poslušnosti atd. Tuto neodvolatelnou moc, jakou působí úvaha o přehořkém umučení Páně na duši lidskou, zakusili na sobě hojnou měrou svatí a svěťice Boží.

3. Rozjímaní o utrpení a smrti Pána Ježíše nám nabízí téměř zázračnou sílu v boji proti pokušením. Svatý Augustin o tom krásně říká: „Nenalezl jsem účinnějšího léku ve všech protivenstvích nad umučení a rány Krista Pána. V nich spím bezpečně, odpočívám pokojně. Kristus umřel za nás. Smrt již nemá žádnou vnitřní trpkost, která by smrtí Kristovou nebyla oslazená. Všechna moje naděje spočívá ve smrti mého Pána. Jeho smrt je má zásluha, mé útočiště, má spása, můj život i mé vzkříšení. Znepokojuje-li mě nějaká hanebná myšlenka, skryji se v ranách Kristových. Souží-li mě tělo, vzchopím se vzpomínkou na rány svého Pána. Strojili-li mi ďábel tajné úklady, utíkám se k nesmírnému milosrdenství svého Pána a můj nepřítel ode mne odstoupí. Rozpaluje-li mě tělo žár smyslnosti, hasím jej opět vzpomínkou na rány svého Pána. Všechna má naděje a pevná důvěra spočívá v nejdražší krvi Pána Ježíše. Jí bývám posílen, kdykoli mě množství mých hříchů vrhá v malomyslnost a zoufalství. Doufám, že jedině skrze ni dojdou odpuštění hříchů a jednou k Tobě, Bože můj, se dostanu.“

II. Jak náležitě rozjímat o umučení Páně?

1. Rozjímej o jednotlivých tajemstvích přehořkého utrpení a smrti Pána Ježíše, a to podobně, jako rozjímaš o jiných náboženských pravdách.

2. Uvažuj o bolestném utrpení a smrti Páně buď podle tajemství bolestného růžence, nebo podle pěti ran Krista Pána, podle sedmi slov Božského Spasitele na kříži nebo čtrnácti zastavení křížové cesty, podle jednotlivých výjevů umučení Páně, jak nám je svatí evangelisté vypravují. K jednotlivým úvahám si však vyber vždy několik vět a snaž se, abys pronikl do jejich smyslu.

3. Rozjímej o bolestech utrpení a smrti Božského Spasitele, uvaž dobře podle sv. Ludvíka z Granady zvláště těchto šest okolností:

- jeho nesmírné bolesti,
- ohromnou tíži lidských hříchů,
- dobrodiní našeho vykoupení,
- neskonalou dobrotu Boží,
- hojnost ctností, jež přýští z umučení Páně, a
- účelnost způsobu, jakým Bůh ustanovil vykoupit padlé lidské pokolení.

Uvažujme pečlivě o těchto okolnostech, v jejichž účincích spočívá veškerý prospěch a užitek duchovního života. Rozjímejme totiž o nesmírných bolestech trpícího Spasitele, aby v nás vzbudily soustrast; o tíži svých hříchů, abychom se jich přístě hrozili a varovali; o nekonečném dobrodiní Božím, abychom bez ustání za ně děkovali; o neskonalé dobrotě Boží, jež přýští z umučení Páně, aby srdce naše vzplálo svatou láskou; o náplni ctností Kristových, abychom je následovali; konečně o smyslu vykoupení, abychom se obdivovali moudrostí Boží a svou víru v toto podivuhodné tajemství rozmnožili a utvrdili.

„Pohleď, duše křesťanská, na rány Ježíše ukřížovaného, pohleď na krev umírajícího Pána, uvaž zásluhy Vykupitele světa! Hle, jak sklání hlavu, aby tě políbil; jeho srdce je přibito na kříž, aby tě milovalo; jeho ruce jsou rozpjaty, aby tě objaly; jeho tělo je přibito na kříž, aby tě vykoupilo. Uvaž, duše drahá, toto převeliké tajemství, vštěp si je hluboce do srdce a vtiskni trvale v duši svou obraz Toho, který se jen pro tebe dal na kříž přibít a na kříži pro tebe umřel.“ (sv. Augustin)

Zdroj: *Postilla ctihodného otce Leonarda Goffinea, kněze řádu premonstrátského. Romuald Promberger, Olomouc 1907*

Matka Boží je stále připravena bránit naše rodiny

- dokončení promluvy Svatého otce ze str. 2

jménem je nezištný dar, jeho jménem je oddanost, jeho jménem je milosrdenství. Toto všechno nám dal poznat v celé své síle a jasnosti ve svém Synu Ježíši, který vydal svůj život až k smrti, aby umožnil Boží království. Království, které nás vybízí k účasti na nové logice, jež dává do pohybu dynamiku schopnou otevírat nebe, schopnou otevírat naše srdce, myslí i naše ruce a klade před nás výzvu nových horizontů. Království, které má chuť rodiny a které má chuť sdíleného života. V Ježíši a s Ježíšem je toto království možné. On je s to přetvořit naše hlediska, naše postoje a naše city, které jsou často ředěny vínem plytkého slavení. On je schopen uzdravit naše srdce a znovu a znovu nás vybízí začínat, sedm a sedmdesátkrát. On je vždycky s to obnovit všechno.

Žádal jsi mne, Manueli, abych se modlil za množství mladistvých, kteří malomyslní a zakoušejí těžké chvíle. Mnozí mladí jsou bez elánu, sil a zájmu. A jak jsi dobře řekl, tento postoj vzniká často z toho, že si připadají osamocení, protože nemají s kým promluvit. Tatínčí a maminky, přemýšlejte: Mluvíte se svými syny a dcerami? Tento pocit mi připomnělo svědectví, které nám svěřila Beatriz. Pokud se nemýlím, Beatriz mi řekla: „Zápas byl těžký kvůli nejistotě a samotě.“ Količrát jen na tebe ukazovali a posuzovali tě jako „tamtu“? Mysleme na všechny lidi, na všechny ženy, které prošly tím, co zažila Beatriz. Nejistota, nouze a častý nedostatek nezbytného minima – to může vést k zoufalství, k pocitu silné úzkosti, protože nevíme, co dál, a to tím spíš, máme-li starost o děti. Nejistota neohrožuje pouze žaludek (i když to není málo), ale může ohrožovat dokonce i duši, může brát motivaci, odnímat sílu a svádět nás na cesty alternativních, zdánlivých řešení, která jsou nakonec k ničemu. Ty, Beatriz, jsi byla statečná. Díky. Existuje nejistota, která může být velice nebezpečná a která se k nám může vloupat, aniž ji postřehneme, a to je nejistota, která se rodí ze samoty a osamocení. Osamocení vždycky radí špatně. Manuel a Beatriz bezděčně použili stejný výraz, ukázali nám, že největším pokušením, před nímž stojíme, je

ocitnout se sami a ztratit odvalu. A tento stav jako mol rozežírání duši a vysouší ji. Přemáhat tuto nejistotu a osamocení, jež nás oslabují a vystavují zdánlivým řešením, je zapotřebí na různých úrovních. Jednou z nich jsou zákony, které poskytují ochranu a záruku nezbytného minima, aby každá rodina a každý člověk mohli růst vzděláváním a důstojnou prací. A druhou správně zdůraznili ve svých svědectvích Humberto a Claudia, když mluvili o tom, jak se snažili sdílet Boží lásku zakoušenou ve službě a pomoci druhým. Zákony a osobní nasazení jsou dobrým prostředkem k prolomení spirály nejistoty.

Dnes vidíme a prožíváme na různých frontách, že rodina je oslabována a zpochybňována. Má se za to, že jde o model už překonaný, pro nějž není místo v naší společnosti, která pod záminkou modernosti stále více upřednostňuje systém založený na izolovanosti. Všimněme si, jak do našich společností, které se označují za svobodné, demokratické a suverénní, proniká ideologická kolonizace, která je ničící. Stali jsme se ideologickými koloniemi, které ničící rodinu, jádro rodiny, jež je základem zdravé společnosti.

Zajisté, rodinný život není vždy snadný, často je bolestný a sužující, ale jak jsem již vícekrát řekl ve vztahu k církvi, myslím, že to lze aplikovat i na rodinu: lepší je zraněná rodina, která se denně snaží uskutečňovat lásku, než společnost, která se rozněmohla uzavřeností a pohodlností ze strachu před láskou. Lepší je rodina, která se stále znovu snaží začínat, než rodina a společnost, která je narcistní a posedlá luxusem a pohodlím. Dává se přednost luxusu a pohodlí před dětmi, a když přijde touha po dítěti, už to nejde. Mám raději rodinu, jejíž tváře jsou poznamenány obětmi, než nalíčené tváře neschopné něhy a soucitu.

Raději mám vráscitě tváře manželů, kteří se po padesáti letech nepřestali mít rádi. Takové zde máme! A syn se poučil a žije v manželství již 25 let. To jsou rodiny! Když jsem se vás ptal (*obrací se papež k jednomu z přítomných párů, které podávaly svědectví o svém životě*), kdo z vás byl více trpělivý, odpověděli jste: Oba stejně,

otče. Dokázat to, co oni, je totiž možné jedině trpělivostí, láskou a odpouštěním. Někdo může říci: „Ale otče, v dokonalé rodině nejsou hádky!“ To je lež... Lepší je, když občas diskutujete a létají přitom talíře. Nemějte strach. Jenom jedna rada: nikdy nekončete den bez smíření, protože skončíte-li den válkou, pak se druhý den probudíte ve studené válce a ta je v rodině mnohem nebezpečnější, protože podkopává vrásky manželské věrnosti. Děkuji vám za svědectví vašeho padesátiletého společného života! A když mluvíme o vráskách, změníme-li trochu téma, vzpomínám si na svědectví jedné proslulé latinskoamerické herečky: Když jí bylo téměř šedesát a začínaly se viditelně objevovat vrásky, doporučili jí „kosmetickou úpravu“, aby mohla dobře pokračovat v práci. Její odpověď byla zcela jasná: „Tyto vrásky mě stály spoustu práce, úsilí, mnoho bolesti – a jeden celý život. Nedotknu se jich ani omylem: jsou to otisky mé historie.“ A byla i nadále velkou herečkou. V manželství je tomu také tak. Manželský život se musí denně obnovovat. A jak už jsem řekl, dávám přednost rodinám s vráskami, zraněními a jizvami, když pokračují v cestě, protože tato zranění, jizvy a vrásky jsou plodem věrné lásky, která není vždycky snadná. Láska není snadná, to ne. Je však tím nejkrásnějším, co si mohou muž a žena v životě dát.

Byl jsem žádán, abych se za vás modlil, což chci učinit hned teď spolu s vámi. Vy, drazí Mexičané, máte něco navíc, jste zvýhodněni. Máte Matku, Guadalupskou Madonu, která navštívila tuto zemi, což nám dává jistotu, že díky její přímlově sen zvaný rodina nebude přemožen nejistotou a izolovaností. Matka Boží je stále připravena bránit naše rodiny, naši budoucnost a neustále je připravena dodávat odvalu tím, že nám dává svého Syna. Proto vás vybízím, abyste se vzali za ruce, obnovili v duchu svoje manželské sliby a všichni společně se modleme: Zdrávas, Maria... A nezapomeňme na svatého Josefa, dělníka, který neustále pečoval o rodinu. Kéž vám Bůh žehná a modlete se za mne.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán

Svatá Fina, panna

V roce 1238 se narodilo v městě San Gimignano v Toskánsku manželům z rodiny Ciaradei děvčátko, které dostalo na křtu jméno Fina. Toto neobvyklé jméno je zkratkou ze Serafina nebo Josefina. Básnické znění zkrácené formy jména a příbuznost se slovem „fina“ – to je „jemná“ – napadly už jejího nejstaršího životopisce Giovanniho del Coppo, který ji ještě sám znal. Napsal, že její zbožnost má stejně velkou hodnotu jako dvacetikarátové jemné zlato. Tak si toto dítě vysloužilo jméno „Jemná“, protože stejnou vážnost měla její zbožnost, vytrvalost a láska.

Malá dívka už v nejranějším dětství neměla smysl pro hry a žerty, a i když byla silná a velké postavy, pokoušela se o umrtvování. Když měla deset let, ochrnuly jí všechny končetiny.

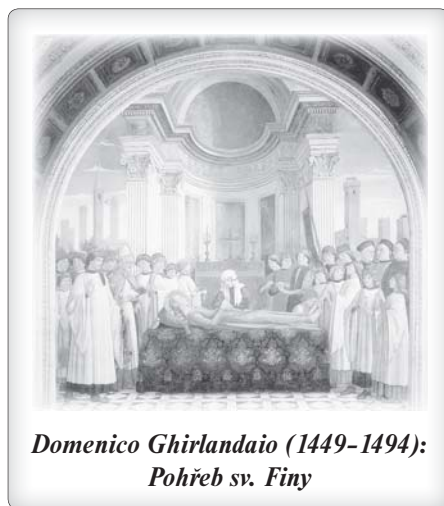
Navzdory své nemoci pohrdla měkkou postelí a nechala se uložit na úzké prkno z dubového dřeva na podlahu v chladné místnosti svého rodného domu. Tam zůstávala více než pět let. A kronikář vypráví hrůzné podrobnosti z tohoto lože nemocné. Přesto neprojevovala malá trpělivka žádné známky svého utrpení, měla vždy radostný obličej, děkovala Bohu neustálou modlitbou a povzbuzovala své návštěvníky odvahou své víry. Dokonce i tenkrát, když si její matka pádem ze schodů zlomila vaz a otec ze zármutku zemřel brzy po ní, to nezviklalo její pokornou odevzdanost do vůle Boží. Nemocná byla stále osamělejší. Jenom její stará chůva o ni neúnavně pečovala a podpírala její hlavu svým ramenem, až jí zatuhlo.

Občas ji navštěvoval malý slepý chlapec, kterému vyprávěla o milém Bohu a o krásách nebeských rajských zahrad. Dne 7. března 1253 se zjevil děvčátku svatý Řehoř, velký papež, uprostřed mraku s anděly a zjevil jí vysvobození z jejího utrpení. Fina zemřela v 15 letech v pověsti svatosti a byla pochována v domě v San Gimignano. Tam je jí zasvěcena kaple v boční lodi kostela. Celá katolická církev si ji připomíná v Martyrologiu Romanum, kde je uvedena 12. března (v den úmrtí) jako blahoslavená. V San Gimignano vytvořili umělci Benedetto da Maiano, Domenico Ghirlandaio a ji-

ní umělecká díla světového významu s vyobrazeními ze života blahoslavené Finy. Fina se stala „světící s levkojemi“, to jsou květiny rodu Matthiola, které podle pověsti vykvetly v den její smrti na městských věžích a na její rakvi.

Církvi uznané legendy dokládají svatost tohoto děvčete. Když strávila pět let v mukách, aniž by si na své bolesti postěžovala, nebe se nad ní slitovalo. Z tvrdého lože vyrostly náhle květiny, fialkové, krásně voňavé, načervenalé květiny, které pokrýly prkno měkkým polštářem. Když se duše dívky oddělila od jejího těla, spustil ďábel, protože viděl, že už nad ní nemá žádnou moc, strašlivou bouři a déšť nad San Gimignano. Tu náhle začaly zvony ze všech věží ve městě zvonit, aniž by zvoníci tahali za jejich lana. Zvony přehlušily řev bouře a umlčely jej. Užaslí obyvatelé města uviděli malé anděly létat z věže na věž a rozeznívat zvony. Tu se rozběhli rychle do domu smutku a vynesli mrtvou s velkou slávou do dómu, kde ji před portálem vystavili na márách. Teď uviděli všichni, že dubová deska jejího lože je vrchovatě pokryta květinami, a oni vdechovali vůně, které vycházely z těla zemřelé a z květů a které naplnily celé náměstí.

Věrnou chůvu, která stála vedle már u hlavy mrtvé, jako první zasáhl paprsek milosti. Náhle pozvedla mrtvá svou ruku, uchopila strnulou paži staré ženy a hladila ji skoro celou hodinu. Když ji zase zanechala, byla paže uzdravena a vrátil se do ní život. Onen malý slepý chlapec stál v nohách u már a oplakával smrt své

*Domenico Ghirlandaio (1449-1494):
Pohřeb sv. Finy*

Sv. Fina

zbožné přítelkyně. A když se v slzách nahnul nad ni, až se dotkl svými očima nohou děvčete, v tom okamžiku začal vidět.

Když lidé viděli tyto zázraky, rozhodli se, že upraví v domě důstojnou hrobku pro tělesné pozůstatky této dívky jako útočiště pro všechny, které by osud postihl nemocí. A když toho pamětihodného dne Finu pochovali a vrátili se do svých domovů a obytných věží, tu objevili nový zázrak: Pevné zdi města, sluncem vysušené věže a nepoddajné stěny domů byly skrz naskrz pokryty těmi květinami, které posloužily jako polštáře ke zmírnění tělesných utrpení světice v jejich posledních dnech. Vyrůstaly ze všech otvorů a štěrbin a dodávaly ostrým hranám staveb jemného vzezření. Když se ale obyvatelé San Gimignano pokoušeli vyjmout květiny s jejich kořeny ze štěrbin zdí a přesadit je do kypřejší půdy, tu překvapivě zahynuly, protože se jim dařilo jenom na podloží suchém a tvrdém. Nad tím se velmi podivili, šli do sebe, vykonali pokání a otevřeli svá srdce milosrdenství. Fialky svaté Finy ale kvetou ještě dnes ve štěrbinách zdí starého města.

Svatá Fina je patronkou San Gimignano, tělesně postižených osob, přadlen.

*Z Oase des Friedens 3/2014
přeložil -mp-*

Suma o darech svatého Josefa (17)

PRVNÍ ČÁST

Kapitola XII: Námitky proti daru krásy svatého Josefa

Některým se však zdá, že nemůžeme tvrdit, že Josef byl tělesně krásný.

Za prvé to není potvrzeno žádným svědectvím Písma svatého. Ta nauka, která probírá věci tohoto druhu a přitom se neopírá o Písmo svaté, se pak zdá být zbytečná.

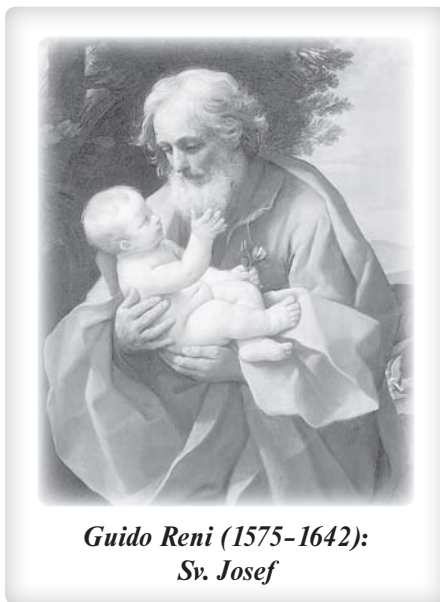
Za druhé, není vhodné chválit muže, již jsou slavní svatostí, za to, co je marlivé a příležitosti ke hříchu. Takovou je však tělesná krása. Praví se totiž v poslední kapitole Přísloví (31,30): „Půvab zklame, krása prchne“, a v 9. kapitole Sirachovce (v. 9): „A kvůli kráse mnozí zahynuli.“ Neměla by se tudíž u svatého Josefa chválit krása.

Za třetí, spravedliví září zvláštní pokorou, která vzkvétala v nejspravedlivějším Kristu, podle 11. kapitoly Matoušova evangelia (v. 29): „Učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.“ Avšak svatý Josef byl nazýván spravedlivý a byl zcela ozdoben nejvyšší pokorou. Proto byl také vyvolen Bohem za snoubence nejpokornější Panny Marie. U svatého Josefa byly tudíž shledány příčiny nejvyšší pokory. Ošklivost je však příčinou pokory: proto byl Josef ošklivý.

Za čtvrté, totéž se zdá být v souladu s pokorou Spasitele, který si vyvolil za otce velmi nízkého chudáka, jenž si vydělával na živobytí svým tesařským řemeslem. Ten, který byl pokládán za otce Krista, měl být tudíž ošklivý.

Odpovídám, že krása spočívá v trojím: v tělesné kvantitě, v elegantním uspořádání tělesných údů a v barvě pleti. Jiný je však způsob mužské krásy a jiný ženské. Proto to, co zdobí ženy, muži neslušší, jak praví básník: „Jděte mi s chlapci jak ženy upravenými! S mírou se sluší přizdobit mužskou krásu!“⁽¹⁾ Tak je třeba mít za to, že Josef měl onu tělesnou kvantitu, která náleží vynikajícímu muži: že nebyl ani korpulentní čili tlustý, ani vyzábělý čili tenký, ale vyvážený. Tato vyváženost je výsledkem zcela rovné proporce životních šťáv. Uvažuj pak o tom, že když ně-

kdo vyvolí nějakého člověka k určitému dílu, je nutné, aby mu dodal nástroje k tomuto dílu, bez nichž by ono dílo nemohl vykonat. Josef byl pak Bohem vyvolen k tomu, aby konal dlouhé cesty, neustále podstupoval námahy a po mnoho let bez přestání prokazoval služby Kristu jako dítěti a chlapci a taktéž něžné Panně, jež se hrozila toho, že by pobíhala po doměch, a milovala život v samotě. Pročež,

Guido Reni (1575–1642):
Sv. Josef

kdyby Josef nebyl vybaven náležitým tělem a kdyby přišla nějaká nemoc, nebyl by schopen něco takového vykonat. Je tedy třeba věřit, že Josef měl náležité tělo.

Ty však říkáš: Bůh může uzdravit nemocného, kdykoliv chce, a slabého může po dlouhý čas uchovat neporušeného.

Není se však třeba utíkat k zázrakům tam, kde řád Boží prozřetelnosti a jeho řádná moc mohou uchovat běh věcí, zvláště je-li to vhodnější. A jestliže uvažuješ o tom, proč Bůh obdařil těmito kvalitami tělo Krista a blažené panenské Matky, na základě těchto důvodů to musíš uznat také u svatého Josefa.

K první námitce je třeba říci, že jsou mnohé důvody, kvůli nimž se Písmo svaté nezmiňuje o kráse svatého Josefa.

Prvním důvodem je cíl Písma svatého, jímž je vzdělávat lidi ve ctnostech, které neodvádějí od Boha, ale naopak přivádějí k Bohu jakožto nadpřirozenému cíli rozumného tvora. Tělesná krása byla pak pro

mnohé příčinou hříchu. Je však třeba dodat, že tento negativní argument⁽²⁾ se sám o sobě ukazuje jako neúčinný.

Druhým důvodem je forma Písma svatého neboli způsob, jakým probírá svou látku, který je vznešený, stručný a obsažený. Implicitně však chválí Josefovou krásu, když pojednává o jeho vznešené genealogii, o jeho božském vyvolení k tak přejasnému dílu a o jeho nejvyšším vynikajících ctnostech.

Třetí důvod pochází od těch, kteří psali evangelia. Neboť svatí evangelisté byli natolik ozářeni přejasným světlem Josefových duchovních ctností, že jeho tělesnou krásu jako něco nepatrného a skrytého v přirozeném růstu věci opominuli. My jsme však jako psi, kteří se živí kousky, jež padají ze stolu jejich pánů,⁽³⁾ a toužíme se sytit těmito věcmi.

Čtvrtým důvodem je předmět Písma svatého Nového zákona, jímž je Kristus jakožto Bůh. Proto se v Novém zákoně popisují mnohem více duchovní skutečnosti, zatímco ve Starém zákoně skutečnosti tělesné.

K druhé námitce je třeba říci, že Josefova krása byla uskutečněna přirozeností a zvětšena milostí. Tělesná krása je pak podle svého rodu dobrá a není třeba se zabývat tím, že může být příležitostí ke hříchu, protože v tomto případě je pouze pasivním pohoršením a není nic dobré, u čeho by nedocházelo k tomu, že by se pro zlé stávalo příležitostí ke hříchu a pohoršením. Proto říká Pán v 7. kapitole Lukášova evangelia (v. 23): „A blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší!“ Zlí berou příležitost ke hříchu dokonce ze samotné Boží dobroty. Proto Glosa k onomu verši žalmu (Ž 73,1): „Jak dobrý je Bůh k upřímným lidem“, říká: „Zvráceným se zdá být zvráceným. A stejně se ďáblové pohoršují nad nejkrásnější Boží spravedlností.“ A žalm (Ž 74,23) praví: „Povyk tvých odpůrců stále se rozmáhá.“

K třetí námitce je třeba říci, že může být trojí příčina čili příležitost pokory. První je pouze vnitřní a tou je přirozenost. Druhá je pouze vnější, totiž milost. Třetí je zároveň vnější a vnitřní.⁽⁴⁾ Dokonalejší pak příčinou je milost, protože je dokonalejší než přirozenost. Proto by v případě svatého Josefa ošklivost nedodala žádný vyšší stupeň dokonalosti jeho nejvyšším vynikající lásky a pokoře. ►

► Na čtvrtou námitku odpovídáme, že by pokora Spasitele nebyla větší, kdyby si vyvolil za toho, kdo byl pokládán za jeho otce, někoho ošklivého. Pokora v tom, který byl pokládán za jeho otce, byla, jak bylo řečeno, dokonalá. A dokonalá pokora je tou, která zvětšuje milost a žádným způsobem ji neumenšuje.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„*Summa de donis Sancti Ioseph*“
(*Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887*)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

- (1) Publius Ovidius Naso: *Heroides* 4,75 (český překlad: *Listy heroin*. Přel. Jan Fišer. Praha. Mladá fronta, 1960, s. 27): „*Sint procul a nobis iuvenes ut foemina compti: Fine coli modico forma virilis amat.*“ [pozn. překl.]
- (2) Totiž argument, že Písmo svaté nehovoří o tělesné kráse svatého Josefa, protože tato krása by se mohla stát příležitostí ke hříchu. [pozn. překl.]
- (3) Srov. Mt 15,27. [pozn. překl.]
- (4) Je tedy jak dilem milosti, tak dilem přirozenosti. [pozn. překl.]

MÍSTO JEŽÍŠOVA KŘTU NA SEZNAMU UNESCO

Organizace spojených národů pro vzdělání, vědu a kulturu UNESCO zapsala na seznam světového dědictví místo Ježíšova křtu u řeky Jordánu. Ceremonie proběhla 2. února 2016 v Paříži za účasti vikáře jordanéské části latinského patriarchátu Jeruzaléma a představitele jordanéské vlády.

Arcibiskup Maroun Lahham při té příležitosti zdůraznil, že jde o mimořádné místo, kde se stále „rozeznívá Kristův hlas“ a které zůstává „oázou ticha a bezpečí na Blízkém východě pohrouženém do ohně“. Připomněl také, že výjimečnost místa uznala už evangelia před dvěma tisíci lety, neustále ji potvrzuje lidová zbožnost a nověji ji dokládají také archeologické nálezy. Vikář jeruzalémského patriarchátu rovněž připomněl, že toto místo navštívili už čtyři papežové. „Za Svatou zemi se považuje především Jeruzalém, Betlém a Nazaret, ale vyslovme to nahlas, patří k ní také Jordánsko,“ zdůraznil arcibiskup Lahham.

www.radiovaticana.cz, 4. 2. 2016

„Každý život má věčnou hodnotu“

Když od táborového lékaře dostala rozkaz zabít nově narozené děti, odpověděla rozhodně: „Ne, to nikdy. Děti se nesmějí zabít!“ Po celé dva roky dávala všanc svůj život, aby tak zachránila život nově narozených dětí.

Stanisława Leszczyńska, odvážná porodní asistentka, byla v době svého věznění v koncentračním táboře v Osvětimi u více než tři tisíc porodů. Všechny děti se narodily zdravé a nedošlo nikdy k žádným komplikacím. Když čteme o její práci, napadají nás dvě myšlenky: že máme co dělat se svatou a že se díky její důvěře v Boha a Matku Boží v osvětlimském pekle den co den odehrával zázrak.

Dětství a mládí

Stanisława Leszczyńska se narodila 8. května 1896 v Lodži. Byla jedním z osmi dětí. Pět z nich zemřelo jako nemluvňata. Kromě ní přežili ještě dva mladší bratři. Když byla Stanisława malá, povolali jejího otce na pět let do ruské armády. Všechny obtíže, jak udržovat domácnost, padly tehdy na její matku, která začala pracovat v továrně Poznaňského a musela trávit 14 hodin denně mimo dům. Když matka nebyla doma, o mladší sourozence a o domácnost se starala Stanisława. V roce 1908 celá rodina odjela do Brazílie, kde hledali zlepšení své materiální situace. Po dvou letech se ale všichni vrá-

tili do Polska a usadili se na lodžském předměstí – ve čtvrti Bałuty. Stanisława se vrátila k přípravě na zkoušky k přijetí na gymnázium, kterou předtím přerušila kvůli odjezdu, a zároveň rodičům pomáhala v malém obchůdku. V dobách první světové války pracovala v Úřadu pomoci obětem války. Už tehdy mohla v praxi realizovat svoji touhu pomáhat bližním.

V rodinném prostředí se naučila milovat Boha. Zvláště matka vstúpila Stanisławě víru v jeho péči a naučila ji čerpat síly ze systematické, horoucí modlitby. Otec byl člověk příjemný a otevřený pro druhé – to po něm Stanisława zdědila mírnou povahu a zájem o svět. Rodiče své jediné dceři odkázali představu rodiny spojené pevnými pouty lásky a důvěry; měla ji zakrátko příležitost realizovat ve svém životě.

Malé nebe

V roce 1916 se vdala za Bronisława Leszczyňského a měla s ním čtyři děti. Jejich láska byla silná a naplněná romantikou. Stanisławě se podařilo vytvořit domácí krb, v němž vládla atmosféra tepla, lásky, pochopení a vzájemné péče.

Rodina Leszczyňských

►
Velmi důležitá byla i společná modlitba – od Ježíše a jeho Matky se učila, jakým způsobem své děti milovat. Připadalo jí, že nejlepší náboženskou výchovu získají děti doma. V jejich vzpomínkách se velmi často objevuje obraz modlící se matky. Každodenní společné jídlo umožňovalo rozhovory a sdílení událostí dne. Jeden ze synů po letech vzpomíná: „V naší rodině byla na prvním místě láska. Projevovalo se to mj. v pěkných vzájemných vztazích. Když jsme byli doma, celý svět byl daleko od nás. V domě vládly jiné zvyky: byla písnička, vtip, políbení, pohled do očí, květiny. Malé nebe.“

Stanisławin dům byl vždy otevřený pro lidi, kteří potřebovali pomoc. Starala se o všechny lidi, které ji Bůh posílal do cesty. Bída a utrpení, které Stanisława vnímala, ji přiváděly k poskytování pomoci každému, kdo ji potřeboval – bez ohledu na jeho společenské postavení, národnost nebo vyznávané náboženství.

Matko Boží, přijď třebaš v jednom střevíčku!

Po založení rodiny a narození dvou dětí začala Stanisława studovat a poté pracovat. Musela to sladit se svým rodinným životem. V letech 1920–1922 se učila oboru porodní asistentky ve Státní škole porodnické ve Varšavě. Musela na dva roky opustit rodinu a bydlet v hlavním městě. Po skončení školy začala pracovat v tomto oboru a svou práci dělala po 38 let.

Než začala válka, pomáhala Stanisława při domácích porodech. Ke svým pacientkám chodila nejčastěji pěšky, protože městská komunikace ještě tehdy nebyla rozvinutá. Volali ji také v náhlých případech, aby pomohla ještě před příchodem lékaře. Stanisława odcházela k rodícím ženám v každé době. Při nečekaných a nebezpečných situacích prosila Matku Boží o pomoc těmito slovy: „Matko Boží, přijď třebaš v jednom střevíčku!“ Matka Boží tu prosbu vždycky vyslyšela. Během celé doby, co v tomto oboru pracovala, se Stanisławě nestal ani jednou případ úmrtí matky nebo novorozence. Toto je vzpomínka jedné z pacientek: „Dne 11. srpna 1933 se narodila moje dceruška Julita, porod tehdy vedla Stanisława Leszczyńska. Už když vešla, požehnala se a potom udělala znamení kříže nade mnou. Narozené dítě vzala na ruce a nad ním také uděla-

la znamení kříže. Potom mi řekla: »Máte krásné děvčátko.« Pečovala o mě po porodu, dávala mi potřebné rady a doporučení, které se týkaly kojení a výchovy dítěte. Ta žena plná mateřské dobrotivosti byla neobvykle pečlivá a starostlivá. Měla jsem dojem, jako by dobrotivý anděl vstoupil do mého domu, aby mně i mému dítěti prokázal pomoc ve chvíli, kdy jsme ji velmi potřebovaly.“

Stanisława brala své povolání jako službu. Práce, kterou konala, byla její osobní modlitbou a každé dítě, kterému pomohla na svět, pro ni představovalo maličkého Ježíše. Tak to vyjevil její syn Henryk: „Říkala, že když brala dítě do rukou, měla pocit, že drží Děťátko Ježíše. A to Děťátko s ní bylo v Osvětimi, a proto se jí nemohlo nic stát. Před takovým postojem prchá i ďábel.“ Silu k práci Stanisława čerpala z modlitby. Modlila se ráno, před vyjitím z domu, před každým porodem, během bdění u rodičky. S růžencem se neloučila. Byla porodní asistentkou, která neznala rutinu, a vždycky s velikou radostí vítala nově narozené dítě. Mohla se bez problémů pohybovat po Lodži v kteroukoliv denní i noční dobu, protože si ji vážili i uprostřed zdejšího polosvětla. Jednou v noci se jí pokusili ukrást brašnu, se kterou chodívala k rodičkám. Okamžitě zasáhli dva jiní zloději. Tašku jí vrátili a říkali: „Promiňte, paní, ale to byli nějací z jiné čtvrti. Oni vás neznali.“

Rozpoutání druhé světové války

Nejtěžší doba života rodiny Leszczyńských začíná 1. září 1939. V listopadu téhož roku byla Lodž připojena ke třetí říši, Poláci a Židé byli pro Němce občany druhé kategorie. Každého dne se bojovalo o přežití. Chyběly potraviny, oblečení, topivo. Za sebemenší přestupek následovaly dva tresty: smrt nebo koncentrační tábor. Koncem roku 1939 se hitlerovci rozhod-

Koncentrační tábor Osvětim

Stanisława Leszczyńska

li vytvořit ghetto na území Lodže. Na nevelikém území bylo umístěno až 160 000 lidí. Díky tomu, že Stanisława dostala povolení, že se smí pohybovat ve městě po policejní hodině, mohla dál pracovat jako porodní asistentka a navštěvovat své pacientky v domech. Předávala potraviny židovským rodinám pobývajícím v ghettě. Její muž i synové spolupracovali s podzemními organizacemi. V domě Leszczyńských se 18. února 1943 objevilo gestapo a zatklo Stanisława i její děti Henryka, Stanisława a dceru Sylwii. Uvěznili je, podrobili krutým výslechům a poté je poslali do koncentračních táborů: matku a dceru 17. dubna 1943 do ženského tábora Osvětim-Březinka, syny do táborů Mauthausen a Gusen. Muži a synu Bronisławovi se podařilo utéct a tak uniknout věznění – ale po celou dobu okupace je hledalo gestapo.

Příchod do tábora

Koncentrační tábor Osvětim-Březinka existoval od roku 1940 do ledna 1945 a byl to největší tábor, jaký vznikl za druhé světové války. Byly v něm vytvořeny takové životní a pracovní podmínky, že tam vězeň mohl přežít přibližně tři měsíce.

Člověku, který přišel do Osvětimi a nebyl hned zavražděn v plynové komoře, bylo okamžitě odebráno jméno a příjmení. Stal se číslem. Stanisława dostala číslo 41335. Poté, co překonala několik typických táborových nemocí, hlásila se Stanisława u táborového lékaře s dokumenty

► osvědčujícími její kvalifikaci porodní asistentky. Díky tomu dostala souhlas s tím, že může na území tábora vykonávat svou profesi. Od té chvíle se Stanisława snažila každého dne vzdorovat ohavnému zločinu, jehož bývala svědkem. Vzala na sebe obrovskou tíži boje o rodičí ženy a jejich děti. Pokud nebyla schopna zachránit život člověka, zachraňovala aspoň jeho hodnotu.

Máma

Táborová nemocnice, kde Stanisława pracovala, byla umístěna v několika barácích. Byly to budovy postavené z dřevěných desek, bez podlah, stropů, kanalizace a vody. Nízký terén s hliněným podložím způsoboval, že za velkých dešťů voda tekla do baráků a v závislosti na tom kterém místě sahala od několika do pár desítek centimetrů. Uvnitř baráků po obou stranách stály třípatrové špinavé kóje, v nichž ležely hustě natlačené vězenkyně. Vyčerpané hladem, zimou, mučením a nemocemi, rychle umíraly. Na jednom bloku bývalo od 1000 do 1200 nemocných. Hemžilo se to tam hmyzem všeho druhu. Porodní pokoj se nacházel v jednom ze špitálních bloků, kde byly umístěny ženy s nakažlivými nemocemi. Mezi mnoha chorobami vládly úplavice, tyfus, břišní tyfus nebo vyrážky. Hlavní výživu nemocných představoval shnilý rozvařený plevel, který obsahoval asi 20 % krysího lejna. Krysy útočily i na ženy a na novorozence, zraňovaly jim tváře, ohryzávaly ruce a nohy. Kromě povinností spojených s porody strávila Stanisława mnoho času zaháněním těchto krys od žen. Musela se sama starat o základní léky, obvazy, oblečení a plenky pro děti a velmi často obětovala jiným své vlastní ubohé příděly potravin. Nástroje, které měla k dispozici, byly jen nůžky a zavírací nožik. Neustále chyběla voda; přinést aspoň jeden kbelík trvalo 20 minut, a jenom ona směla volně opustit prostory táborové nemocnice a vodu donést. Stanisława byla během svého pobytu v táboře jediná porodní asistentka, proto se stávalo, že se někdy musela starat o několik porodů zároveň.

Navzdory hrůzám té skutečnosti, tělesně útlá, v chování skromná žena riskovala svůj život a zcela se věnovala ztrápeným vězenkyním a jejich dětem. Dokonce i po těžké nemoci vedla svou

Stanisława Leszczyńska

práci z nedostatku sil vleže poblíž rodičky. Byla vždy pracovitá i veselá. Navzdory zlu a každodennímu vraždění vytvářela nadějně ovzduší v podmínkách, kdy se zdálo, že nebyla šance ani na lidskou soucitnost. Když už nemohla zachránit děti, zachraňovala samotné matky. Předávala jim svoje zkušenosti a dovednosti. Vyznačovala se spontánní a neobyčejnou láskou k rodičím ženám a k jejich dětem: „Pohlížela jsem na své spoluvězeňkyně s pocitem dojetí a uvědomovala jsem si, že každá z těch trpících bytostí měla nedávno svůj dům, rodinu, blízké, kteří ji milovali, příbuzné, přátele, mohla se těšit z jejich lásky, uvědomovat si vlastní důstojnost (...). Umístěny náhle v ohavném baráku, ve špině, mezi hmyzem a krysami, vyhladovělé, promrzlé, daleko od rodin, zbavené cti a veškerých práv člověku patřících – připadaly mi velice dojemně ubohé. Milovala jsem je a to mi vlastně dodávalo sil každého dne a noci beze snu trávené v lopotné práci, jejíž těžkosti a posvěcení byly jen formou lásky určené maličkým dětem a matkám, jejichž život jsem se snažila zachránit za každou cenu. Jinak bych nebyla schopna vydržet.“ Toto jsou slova syna Stanisława: „Vězeňkyně jí říkaly máma a byla v hlubokém duchovním smyslu jejich matkou i jejich nově narozených dětí. Přijala úkol, který by bez lásky k nim nebylo možné vykonat.“ Spoluvězeňkyně obklopovala láskou, ale nemohla jim a je-

Stanisława uprostřed spolupracovnic

jich dětem slíbit záchranu, jenom mírnila gehennu⁽¹⁾, ve které musely žít.

Odpor proti zlu

Hned na počátku existence tábora byl vydán rozkaz okamžitého zabíjení nově narozených dětí. Když Leszczyńska začala vykonávat funkci porodní asistentky, rozhodně se tomuto příkazu vzepřela. Táborový lékař Josef Mengele na ni tehdy začal křičet. Syn Bronisław vzpomínal: „Když to matka líčila, říkala: Viděla jsem jenom poskakující holínky, později jeho odvrácenou tvář a slyšela jsem jeho křik: »Befehl ist Befehl!« (Rozkaz je rozkaz!) (...) Matka byla nízkého vzrůstu a měla přitom takový zvyk, že když o něčem přemýšlela, sklopila oči. Teď, když odpovídala Mengelemu, že děti se zabíjet nesmějí, stála před ním klidně, bez obav z nebezpečí, které jí hrozilo (...). Stála se sklopenýma očima, viděla tedy jeho nohy ve vysokých holínkách, jak před ní nervózně poskakují.“ Navzdory tomu, že jí hrozil trest smrti za neuposlechnutí rozkazu, zůstala věrná zásadám evangelia a až do osvobození tábora hrdinně realizovala své povolání ve shodě s vlastním svědomím.

V důsledku jejího rozhodného odporu tento krutý rozkaz zabíjet děti vykonávaly německé blokové (dozorkyně): „Po každém porodu z pokoje těch žen (blokových) doléhalo k uším porodičích žen hlasité bubláni a někdy dlouhotrvající šplíchnání vody. Krátce poté mohla (matka) vidět tělo svého dítěte hozené před blok a trhané krysami.“

Protože děti milovala a byla každodenním svědkem nepředstavitelných zločinů, Stanisława trpěla nevýslovnou měrou, když každý den viděla před barákem ležet nahá tělíčka těch, o něž se ještě nedávno starala. Do května 1943 byli usmrcováni všichni novorozenci, později se situace změnila: děti, které měly árijské rysy, ponechávali na životě, matkám je odebírali a odváželi pravděpodobně do Německa. Po celou dobu zabíjeli děti židovské.

Navzdory špině, zavšivení, potkanům, nakažlivým nemocem, nedostatku vody a nelidskému zacházení s vězenkyněmi vedením tábora se tam každého dne odehrávalo něco nevyhovitelného. Když táborový lékař přikázal Stanisławě podat zprávu o úmrtnosti novorozenců a šestinedělek, odpověděla, že se jí žádný tako-

► vý případ nestal, že nebyly ani žádné komplikace. Když to Mengele uslyšel, zadíval se na ni s nedůvěrou. S hněvem a závistí v očích prohlásil, že takové výsledky nebyly dosažitelné ani na nejlepších německých klinikách!

Anděl dobroty

Ačkoliv sama pobývala v dramatických podmínkách, svým postojem dávala Stanisława druhým naději na to, že tábor přežijí. Od chvíle, kdy část dětí ponechávali při životě a vyvázeli, označovala je tetováním, aby po skončení války měly nešťastné matky šanci je najít. Každé nově narozené dítě pokřtila nebo k tomu vybídla osobu, které důvěřovala. Vždycky klidná, s velkou starostlivostí a jemností konala všechny činnosti u rodící ženy. Kolem ní se odehrávalo drama mnoha tisíců lidí, a ona pracovala vytrvale a v klidu. Říkali jí „anděl dobroty“. Zpívala náboženské písně, ke zpěvu vybízela i další vězenkyně. Často slýchaly šepot jejich modliteb – prosbu o pomoc nebo poděkování za zdařilý porod. O její hluboké víře, která měla vliv rovněž na ženy jiných národností, svědčí popis kóje pro rodící vězenkyně, kterou zařídila takto: „Z růžence jsem vytvořila podobu Srdce Matky Boží na dece pokrývající kóji. Na zadní stranu kóje jsem umístila obrázek Matky Boží Neposkrvněné, tužkou amatérsky namalovaný vězenkyní Heňou. Z bílé buničiny (...) jsem vytvořila girlandu růží, kterou jsem ozdobila hlavu Nejsvětější Matky. V květnu vězenkyně zpívaly *Ó Maria, vítám Tě*. V té době se totiž nekonal večerní prohlídka na porodním pokoji. Vězenkyně se shromažďovaly u té kóje a zpívaly. Ze stejného bloku také přicházely židovky a říkaly: »Chceme se modlit k vašemu Kristovi.« (...) Židovky za patku chleba sháněly knížečky, růžence, modlitbičky.“

Hrdinské činy porodní asistentky vyplývaly z lásky k Bohu a k druhému člověku: „Pracovala jsem s modlitbou na rtech a skutečně jsem po celou dobu práce ve svém oboru neměla žádný závažný případ.“ Všechny hrozné situace skončily vždycky šťastně. Modlitba byla pro Stanisława zdrojem pokoje a naděje. Chránila se před zoufalstvím, pomáhala snášet táborová muka a učila hledět na utrpení z perspektivy víry.

Osvobození tábora a návrat do Lodži

V lednu 1945 byla vyhlášena evakuace tábora. Stanisława se nepodřídila rozkazu, přestože jí za to hrozil trest smrti. Zůstala a dále pracovala u nemocných. Němci v obavách z porážky začali vypalovat bloky. Ona ale neohroženě zůstala u svých svěřenců až do chvíle osvobození tábora – 26. ledna 1945. Spolu s dcerkou 2. února opustily tábor. Vydaly se do osvětimského kostela, kde děkovaly Bohu za získanou svobodu a přijaly Nejsvětější svátost.

Po Stanisławině návratu z tábora do rodné Lodže na ni dopadla bolestná rána – zpráva o smrti jejího muže, který zahynul během Varšavského povstání. Stanisława musela těžce pracovat, aby zajistila svým dětem živobytí. Často zdůrazňovala: „Bůh přivedl šťastně všechny mé děti domů, protože já jsem nikdy cizí dítě nezabila.“ Když její syn získal lékařský diplom, obrátila se na něho slovy: „Nevěřím, že bys někdy ve svém životě mohl provést přerušování těhotenství, poněvadž by ses pak nemohl považovat za mého syna.“

V roce 1957 Stanisława napsala *Raport położnej z Oświęcimia* (Hlášení porodní asistentky z Osvětimi), v němž stručně vylíčila krutou táborovou skutečnost, v jaké pracovala. V tom popisu zanechala velké poslání při obraně lidského života: „Pokud by v mé vlasti – s pominutím smutných zážitků z doby války – měly dozrávat tendence zaměřené proti životu, pak věřím v hlas všech porodních asistentek, všech čestných matek a otců, všech poctivých občanů na obranu života a práv dítěte.“ V Polsku byl roku 1956 přijat zákon povolující uskutečňování potratů – Stanisława těmito slovy apelovala na svědomí všech lidí zodpovědných za počatý život.

Zemřela 11. března 1974 na těžké nádorové onemocnění. Své utrpení obětovala na úmysl obrácení hříšníků. V roce 1992 byl zahájen proces její beatifikace.

Z Mihuje sie! 1/2015 přeložila -vv-

Poznámky:

⁽¹⁾ Hebrejský (židovský) název pekla; nazváno podle údolí Ben-Hinom (Gehinnom), nacházejícího se poblíž hradeb starého Jeruzaléma, kde se podle starozákonního podání vkládaly do rozžhavených rukou modly Molocha i lidské oběti (srov. 2 Král 23,10). [pozn. red.]

Liturgická čtení -

dokončení ze str. 3

měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: ‚Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.‘ On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmarilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedával. Tu šel do sebe a řekl: ‚Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhrěšil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!‘ Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: ‚Otče, zhrěšil jsem proti Bohu i proti tobě. Už si nezasloužím, abych se nazýval tvým synem.‘ Ale otec nařídil služebníkům: ‚Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zas nalezen!‘ A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: ‚Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.‘ Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: ‚Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohrál tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!‘ Otec mu odpověděl: ‚Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.‘“

Modlitba je živý vztah k Bohu

Svatý Jan z Damašku píše, že v modlitbě pozvedáme svoji duši k Bohu. Zaměřujeme pokorný pohled lásky a vděčnosti k nebi v době radosti i zkoušky (sv. Terezie od Dítěte Ježíše; srov. *Katechismus katolické církve* 2558n.). Modlit se znamená mluvit s Bohem, chválit ho, děkovat mu a přednášet mu své prosby. Tyto rozhovory nás uvádějí do svatosti, to znamená, že nás přetvářejí v milosti a lásce Boží. On sám nám dává milost modlitby. Prosimé ho o pokoru, důvěru a vytrvalost. Modlitba je „živým vztahem Božích dětí k jejich nekonečně dobrému Otci, k jeho Synu Ježíši Kristu a k Duchu Svatému“ (KKC 2565).

Dříve než volá člověk k Bohu, volá Bůh k člověku (srov. KKC 2567), dokonce i tehdy, když si myslíme, že Bůh na nás zapomněl. Věrný Bůh na nás nezapomíná

nikdy (Iz 49,13–16), jsme to my, kdo žijeme v nedbalosti a zapomnění na Boha.

My lidé se modlíme, abychom přišli k Ježíši do nebe. Když se pro nás stává modlitba příliš namáhavou a upadáme do pokušení, je velké nebezpečí, že se modlit přestaneme. Když se modlíme, pak musíme bojovat sami se sebou a se lstivostí pokušitele, který nás chce oddělit od Boha (srov. KKC 2725).

Katechismus katolické církve vyjmenovává některé obtíže při modlení (KKC 2729–2733). Na roztržitost při modlitbě nemáme reagovat křečovitě, ale přednášet ji pokorně před Boha a slabosti jemu klást k nohám. Ježíš nás vyzývá k bdělosti, abychom byli připraveni na jeho příchod.

Dalším velkým problémem je suchopárnost. Buďto se vyžaduje v tomto případě obrácení k Bohu, nebo jsme zkoušeni ve své věrnosti a důvěře k němu. Víra

je zde rozhodující. Často není naším problémem ani tolik nevíra, jako upřednostnění jiných, světských věcí nebo osob. Naše svévole a sobectví jsou našimi největšími nepřáteli!

„Jiné pokušení, jemuž otevírá dveře domýšlivost, je omrzlost. Tímto termínem otcové duchovního života míní jeden druh skleslosti, zaviněné ochabnutím v askezi, snížením bdělosti, a tím nedostatečným střezem srdce. »Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé.« (Mt 26,41) Z čím větší výšky člověk spadne, tím více se pohmoždí. Opakem domýšlivosti je bolestná malomyslnost. Kdo je pokorný, nediví se své ubohosti: vede ho k větší důvěře, pevnosti ve vytrvalosti.“ (KKC 2733) Bůh zkouší v obtížnostech a nesnázích naši důvěru.

Mnoho lidí má velké obtíže s prosebnou modlitbou a přestává se modlit, když Bůh neplní jejich přání. Oni zneužívají Boha jako pomůcku k plnění svých přání – jako účelový prostředek: „Když chválíme Boha nebo když mu všeobecně vzdává-

Modlitební tažení kardinála Burkeho

Operace: Útok na nebe – tak zní název modlitební iniciativy, kterou 8. prosince 2015 vyhlásil kardinál Raymond Burke, patron maltéžského řádu a jeden z nejvýraznějších obránců katolické víry a katolické církve v USA. Organizace akce se ujala *Catholic Action for Faith and Family*. Cílem je získat milion katolíků, kteří přijmou závazek, že se po celý rok první den každého měsíce budou modlit různě, přičemž je tato iniciativa otevřená pro všechny katolíky na světě. „Jako katolíci se nacházíme v kulturní krizi,“ řekl tiskový mluvčí organizace Thomas McKenna pro LifeSiteNews. „Vypadá to tak, že prohráváme boj proti homosexuálním manželstvím, Planned Parenthood zabíjí miminka a prodává jejich končetiny a ještě je tu i eutanazie.“

„Kardinál Burke si vyslechl obyčejné katolíky z celého světa a podle něho jim hrozí, že je současná situace odradí a deprimuje,“ uvedl dále McKenna. „Lidem říká, že odpovědí je modlitba. Proto nabízíme možnost protiútoku modlitbou.“

Situace církve je velmi vážná, a proto se musí katolíci kromě osobních záleži-

tostí modlit také na konkrétní úmysl: aby církev opět ozářilo světlo pravdy a v srdcích věřících zavládl mír.

Tato kampaň je odpovědí na množství zla, pro které ztrácí mnoho lidí odvahy. K tomu kardinál Burke říká: „První pokušení, se kterým satan přichází, je ztráta odvahy. Pokušení je jen iluze, protože Kristus, který je v nás, nám dává odvahy i v nejtěžších okamžicích.“

Buďte odvážní, bratři a sestry, a mějte pevnou naději. Zaútočte spolu s námi na nebe!“

Kampaň obsahuje tyto cíle:

- Za rodinu, která je v našem světě vystavena útokům.
- Za obrácení všech hříšníků na pravou víru.
- Za spásu vlastní duše, duší mých milovaných a za duše všech.

Kardinál Raymond Burke se zavázal k organizování mší svatých první den každého měsíce, za všeobecné i osobní cíle těchto různěcenných bojovníků. Ke kardinálově výzvě se lze připojit na http://www.catholicaction.org/take_heaven_by_storm (v angličtině).

Připravil -dd-

Hlavní zdroj: *LifeNewsSlovakia*

me díky za jeho dobrodiní, vůbec se nestaráme, zda je mu naše modlitba milá. Výsledek své prosby ale naopak vyžadujeme vidět. [Příčinou toho je naše nedostatečná důvěra v Boha a naše pýcha.] Jaký obraz Boha je tedy pohnutkou k naší modlitbě? Je to jen užitečný prostředek, nebo je to Otec našeho Pána, Ježíše Krista?“ (KKC 2735) Změňme proto svoje smýšlení a prosme Otce o to, co skutečně potřebujeme (srov. Mt 6,8). Bůh ví lépe než my, co je nutné pro naši spásu. Očekává však z respektu před naší svobodou naše prosby, které mu máme přednášet s čistým, dětským a pokorným srdcem.

Účinná bude naše modlitba, budeme-li ji přednášet Otci skrze našeho Pána Ježíše Krista v Duchu Svatém. Trojjediný Bůh se nám daruje ve svátostech – On je nekonečná dokonalost, co chceme ještě více?

Setrvávejme v modlitbě bez ustání (1 Sol 5,17) tím, že také zasvěcujeme Bohu svoji práci a volný čas. „Je vždy možné modlit se“ (KKC 2743), neboť Ježíš Kristus je s námi po všechny dny (Mt 28,20). „Modlit se – to je životní nutnost“ (KKC 2744), protože jinak upadneme do otroctví hříchu. Přátelství, které se nepěstuje, nemá žádného trvání. Bůh je věrný a čeká na naši odpověď. „Modlitba a křesťanský život jsou neodlučitelné“ (KKC 2745), to znamená, že modlitba bez lásky k Bohu a k bližnímu je pokrytectví.

Modleme se ve jménu Ježíše Krista (Jan 14,13; KKC 2614) k Bohu Otci, který nám rád splní naše prosby, když budou sloužit k naší svatosti. Samozřejmě že smíme prosit jenom o ty věci, které odpovídají zákonům a příkázáním Božím. Naše prosby smíme formulovat takto: „Věčný Otče, ve jménu tvého Syna Ježíše Krista dovol mi tuto prosbu...“

Bůh Duch Svatý se za nás přitom přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit (Řím 8,26). Duch Svatý zkoumá a zná naše srdce. Tam potkáváme Boha. Bez zavlání a pomoci Boží se nemůžeme modlit: „Neboť jste-li mimo mne, nemůžete dělat nic.“ (Jan 15,5) Existují také stavy, kdy se můžeme sami a bez námahy modlit a přitom máme v srdci pěkné myšlenky. Tuto milost nám dal Bůh, poděkujme mu za to. Později se už neobejdeme bez modlitby, která má nad naší duší podivuhodnou moc a svolává na nás a na bližní požehnání Boží.

„Jak velká je moc modlitby! Je možné ji přirovnat ke královně, která má vždy volný přístup ke králi a může dosáhnout všeho, o co prosí. Není vůbec nutné předčítat krásnou, pro ten účel formulovanou modlitbu z nějaké knihy, abychom dosáhli vyslyšení.“

* * *

„Pro mne je modlitba vzepětím srdce, jednoduchým pohledem k nebi, výkřikem vděčnosti a lásky, ať z utrpení nebo z radosti. Zkrátka je to něco velkého, nadpřirozeného, co mi rozšiřuje duši a spojuje mě s Ježíšem.“

(sv. Terezie z Lisieux)

Základem našeho života s modlitbou je ústní modlitba. (KKC 2700–2704) Důležitá je znalost základních modliteb (znamení kříže, Sláva Otci, Otče náš, Zdravas, Maria, Vyznání víry, Anděl Páně, růženec), jakož i malých střelných modliteb. Protože se necháme snadno myšlenkami odvést, musíme svoje myšlenky stále znovu usměrňovat a navracet k Bohu tím, že mu svěříme také tuto nedokonalost.

V rozjímavé modlitbě (KKC 2705–2708) přemýšlíme o nějakém místě z Pisma svatého, nějaké jiné duchovní knihy nebo obrazu a prodléváme se svými myšlenkami u Ježíše Krista, kterého naše duše miluje.

Přechod k vnitřní modlitbě (KKC 2709–2719) je plynulý: Hledíme s vírou na Ježíše a vzdáváme se vlastní vůle. „Vnitřní modlitba je modlitbou Božího dítěte, hříšníka, jemuž bylo oduštěno a který

se otvírá k přijetí lásky, jakou je milován, a který na ni chce odpovědět tím, že ještě více miluje. Avšak ví, že láska, kterou odpovídá, je ta, kterou Duch vylévá do jeho srdce.“ (KKC 2712) Ve vnitřní modlitbě nasloucháme mlčky Slovu Božímu a sjednocujeme se v lásce s Kristem, který bydlí v naší duši.

V našem úsilí při modlitbě ukazujeme svoji věrnost Kristu, který nám byl věrný až ke své hořké smrti na kříži. Jsme stvořeni Trojjediným Bohem a Bůh je láska, která se projevuje především ve věrnosti. Bůh nás chce mít u sebe ve své nekonečně šťastné věčnosti při respektování naší svobodné vůle. On jí nikdy nezneuzije, protože on je dokonalá láska a milosrdenství. Začínáme každý den touto odevzdaností v modlitbě a v následování Ježíše Krista.

Z Der Fels 1/2016 přeložil -mp-

P. ENGELMAR UNZEITIG BUDE V ZÁŘÍ BLAHOŘEČEN

Na Moravě narozený katolický kněz Engelmar Unzeitig, který zahynul v nacistickém koncentračním táboře Dachau, bude 24. září 2016 v bavorském Würzburgu blahořečen. Informovala o tom agentura APA. Engelmar Unzeitig, který pocházel z řad českých Němců, byl vysvěcen právě ve Würzburgu. Osobně se zasazoval za práva Židů a v koncentračním táboře proslul po-

mocí ostatním spoluvězněm, za což si vysloužil přezdívku „Anděl z Dachau“. Jak jsme informovali ve Světle č. 6/2016, papež František na konci ledna uznal mučednickou smrt P. Unzeitiga, který při péči o nemocné sám podlehl epidemii skvrnitého tyfu; římský biskup tak otevřel cestu pro blahořečení kněze z Moravy.

Podle zpráv tiskových agentur

Pondělí 7. 3. 2016

6:05 Hrdinové víry (6. díl): Tomáš Špidlík 7:10 O starých Starých Hamrech 7:55 Aj malé věci potešia 8:30 Přejeme si... 8:50 Buon giorno s Františkem 9:50 Never more 10:05 Labyrintem víry s Tomášem Halikem: Divadlo pro anděly 10:30 Mezi pražci (46. díl): Březen 2016 11:10 Semínka Božího slova 11:45 Sedmihlášky (13. díl): Jede šohaj z Vídně 11:50 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Zázraky Pražského Jezulátka 11:55 Z pokladů duše: Mons. Josef Nuzik, František Staněk, Michal Jadavan – Rozhodnutí pro kněžství 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Misionář pod sopkou 13:25 Janáčkův máj – 40. ročník mezinárodního hudebního festivalu: Komorní koncert pro 48 strun a dvě hlasivky 14:05 Peru – Cesta slibu 14:25 Terra Santa News: 2. 3. 2016 14:45 Noční univerzita: Prof. Blanka Říhová, DrSc. – Imunitní systém a co dokáže 16:00 V souvislostech (131. díl) 16:20 Putování modrou planetou: Indonésie – země bez hranic 17:05 Slunce ve tváři 17:40 VideoJournal české vědy [P] 18:00 Ars Vaticana (2. díl) 18:10 Salesiánský magazín [P] 18:25 Sedmihlášky (13. díl): Jede šohaj z Vídně 18:30 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Chrám na Skále 18:40 Vezmi a čti: Únor 2016 19:00 Vatican magazine (852. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:30 Přejeme si... 19:50 Z pokladů duše: Mons. Josef Nuzik, František Staněk, Michal Jadavan – Rozhodnutí pro kněžství 20:00 Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb 20:55 ARTBITR – Kulturní magazín (14. díl) [P] 21:05 Tóny v tichu 21:35 25. výročí návštěvy Matky Terezy na Slovensku 22:00 Kulatý stůl (192. díl): Do Krakova! 23:30 Vatican magazine (852. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:05 Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Islamismus 0:50 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 8. 3. 2016

6:05 Hudební okénko (3. díl) 6:40 Hlubinami vesmíru 7:20 Pod lampou: Koho volit podle ekonomiky 9:25 P. Vojtěch Kodet – Tvář Otcova milosrdenství: Ztracení (Lk 15,1-10) 10:05 Vatican magazine (852. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:35 Noční univerzita: MUDr. Roman Joch – Islamismus 11:20 V souvislostech (131. díl) 11:45 Sedmihlášky (13. díl): Jede šohaj z Vídně 11:50 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Chrám na Skále 11:55 Z pokladů duše: Martin Macek OH – Milosrdní bratři 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Aj malé věci potešia 12:50 Bol som mimo: Richard Čanaky – Vydrete metamorfozy 13:55 Ars Vaticana (2. díl) 14:05 Salesiánský magazín 14:25 Kulatý stůl (192. díl): Do Krakova! 16:00 Historie sklářství v Karlovině 16:20 Přejeme si... 16:40 Vzdálená pobřeží ticha 17:10 Můj Bůh a Walter: Ateismus 17:35 Harfa Noemova: Adam Plachetka v Ostravě, 2. část 18:00 Noeland (24. díl) 18:25 Sedmihlášky (13. díl): Jede šohaj z Vídně 18:30 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Křížová cesta 18:40 Animované biblické příběhy: Chléb z nebe 19:10 Hermie a jeho přátelé: Buzbyho plážová párty 19:30 Zpravodajské Noeviny: 8. 3. 2016 [P] 19:50 Z pokladů duše: Martin Macek OH – Milosrdní bratři 20:00 Barva lásky 20:35 Mezi pražci (46. díl): Březen 2016 21:15 Řeckokatolický magazín [P] 21:35 Zpravodajské Noeviny: 8. 3. 2016 22:00 Jak potkávat svět (42. díl): S houslovým souborem Archi luventi 23:20 Post Scriptum 23:30 Terra Santa News: 2. 3. 2016 23:50 Už nikdy více Vidomegon 0:15 Má vlast: Synagoga Hranice II. 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 9. 3. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 8. 3. 2016 6:25 Noční univerzita: Prof. Blanka Říhová, DrSc. – Imunitní systém a co dokáže 7:35 Vatican magazine (852. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 8:05 25. výročí návštěvy Matky Terezy na Slovensku 8:25 Bol som mimo: Štefan Esztergályos 9:30 Ars Vaticana (2. díl) 9:40 Přímý přenos generální audience papeže [L] 12:00 Dar z Medžugorje 11:10 Příběh o Žofii 11:50 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Křížová cesta 11:55 Z pokladů duše: Ing. Stanislav Juránek – Někdy je potřeba odložit i mobil... 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb 13:50 Salesiánský magazín 14:05 Zpravodajské Noeviny: 8. 3. 2016 14:25 P. Vojtěch Kodet – Tvář Otcova milosrdenství: Ztracení (Lk 15,1-10) 15:00 Korunka k Božímu milosrdenství [L] 15:20 Kalvária Nitrianské Pravno 16:00 VideoJournal

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka

TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

české vědy 16:15 Slunce ve tváři 16:45 Můj Bůh a Walter: Zjevení a Bible I. 17:05 Jak potkávat svět (42. díl): S houslovým souborem Archi luventi 18:30 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Zázračná medaílka [P] 18:40 Sedmihlášky (13. díl): Jede šohaj z Vídně 18:45 Pěšák Boží 19:30 Terra Santa News: 9. 3. 2016 [P] 19:50 Z pokladů duše: Ing. Stanislav Juránek – Někdy je potřeba odložit i mobil... 20:00 Adorace [L] 21:05 Léta letí k andělům (68. díl): Jaroslav Hodík – fotograf 21:25 Noční univerzita: Prof. PhDr. Vladimír Just, CSc. – V+W jako barometr naší svobody [P] 22:40 Generální audience Svatého otce 23:10 Vezmi a čti: Únor 2016 23:25 Misionář pod sopkou 0:00 Missio magazín: únor 2016 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 10. 3. 2016

6:05 Vzdálená pobřeží ticha 6:35 Putování modrou planetou: Indonésie – země bez hranic 7:20 Léta letí k andělům (68. díl): Jaroslav Hodík – fotograf 7:40 Terra Santa News: 9. 3. 2016 8:00 Historie sklářství v Karlovině 8:25 Na druhý pohled, 5. díl: Slepá poslušnost 9:55 II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu 10:15 Kulatý stůl (192. díl): Do Krakova! 11:45 Sedmihlášky (13. díl): Jede šohaj z Vídně 11:50 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Zázračná medaílka 11:55 Z pokladů duše: Mons. Aleš Opatrný – Duchovní četba [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Má vlast: Synagoga Hranice II. 13:00 Generální audience Svatého otce 13:35 Outdoor Films s Rastislavem Hatierem a Jurajem Prágerem (46. díl): Slepá důvěra 15:05 Noeland (24. díl) 15:30 Řeckokatolický magazín 15:45 VideoJournal české vědy 16:05 Vatican magazine (852. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 16:35 Mezi pražci (46. díl): Březen 2016 17:15 Zpravodajské Noeviny: 8. 3. 2016 17:40 Vezmi a čti: Únor 2016 18:00 Animované biblické příběhy: Chléb z nebe 18:30 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Cesta domů 18:35 Sedmihlášky (13. díl): Jede šohaj z Vídně 18:40 Hlubinami vesmíru 19:20 Ars Vaticana (3. díl) 19:30 Zpravodajské Noeviny: 10. 3. 2016 [P] 19:50 Z pokladů duše: Mons. Aleš Opatrný – Duchovní četba 20:00 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (120. díl): „Tady jsme doma aneb Folklor do škol“ [L] 21:25 Putování po evropských kláštřích: Klášter dominikánek v Caleruega, Španělsko 22:00 Pod lampou [P] 0:00 Zpravodajské Noeviny: 10. 3. 2016 0:25 Post Scriptum 0:35 P. Vojtěch Kodet – Tvář Otcova milosrdenství: Ztracení (Lk 15,1-10) 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 11. 3. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 10. 3. 2016 6:25 VideoJournal české vědy 6:40 Slunce ve tváři 7:10 Hrdinové víry (9. díl): Štěpán Trochta 8:15 Smířící kříž 8:40 Salesiánský magazín 8:55 Noční univerzita: Prof. PhDr. Vladimír Just, CSc. – V+W jako barometr naší svobody 10:10 ARTBITR – Kulturní magazín (14. díl) 10:20 Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb 11:15 Misionář pod sopkou 11:45 Sedmihlášky (13. díl): Jede šohaj z Vídně 11:50 Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Cesta domů 11:55 Z pokladů duše: P. Pavel Semela – Proč se zpovídát? [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Ars Vaticana (3. díl) 13:00 25. výročí návštěvy Matky Terezy na Slovensku 13:20 Léta letí k andělům (68. díl): Jaroslav Hodík – fotograf 13:45 Putování modrou planetou: Indonésie – země bez hranic 14:30 Můj Bůh a Walter: Zjevení a Bible I. 14:50 Odkaz vysočanských předků 15:00 Křížová cesta rodin 15:20 Barva lásky 16:00 Zpravodajské Noeviny: 10. 3. 2016 16:25 Noemova pošta: Únor 18:00 Tajemství skla 18:05 Historie sklářství v Karlovině 18:25 Sedmihlášky (13. díl): Jede šohaj

z Vídně 18:30 Hermie a jeho přátelé: Buzbyho plážová párty 18:35 Putování po evropských kláštřích: Klášter dominikánek v Caleruega, Španělsko 19:05 Transport 19:40 Poutní místo Starý Bohumín 19:50 Z pokladů duše: P. Pavel Semela – Proč se zpovídát? 20:00 Kulatý stůl (193. díl): Půst a jeho smysl [L] 21:45 ARTBITR – Kulturní magazín (14. díl) 22:00 Labyrintem víry s Tomášem Halikem (1. díl): Úvahy na prahu tisíciletí 22:25 Bol som mimo: Jan Eriksen 23:35 Hlubinami vesmíru 0:20 Mezi pražci (46. díl): Březen 2016 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 12. 3. 2016

6:05 Semínka Božího slova 6:35 Barva lásky 7:10 25. výročí návštěvy Matky Terezy na Slovensku 7:30 Léta letí k andělům (68. díl): Jaroslav Hodík – fotograf 7:50 P. Vojtěch Kodet – Tvář Otcova milosrdenství: Ztracení (Lk 15,1-10) 8:30 Noeland (24. díl) 8:55 Sedmihlášky (13. díl): Jede šohaj z Vídně 9:00 Animované biblické příběhy: Chléb z nebe 9:35 VideoJournal české vědy 9:50 Můj Bůh a Walter: Zjevení a Bible I. 10:10 Přejeme si... 10:30 Poedří – mokřady mezinárodního významu České republiky 11:15 Terra Santa News: 9. 3. 2016 11:35 Zpravodajské Noeviny: 10. 3. 2016 11:55 Z pokladů duše: P. Pavel Semela – Jak rozlišit falešné duchovní dary [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 Post Scriptum [P] 12:20 Pod lampou 14:25 Historie sklářství v Karlovině 14:50 Aj malé věci potešia 15:25 Vatican magazine (852. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 16:00 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (120. díl): „Tady jsme doma aneb Folklor do škol“ 17:20 Chléb náš vezdejší 17:30 Labyrintem víry s Tomášem Halikem (1. díl): Úvahy na prahu tisíciletí 18:00 Probuzení Haiti 18:30 Hermie a jeho přátelé: Buzbyho plážová párty 18:35 Sedmihlášky (13. díl): Jede šohaj z Vídně 18:40 Hudební okénko (3. díl) 19:15 Řeckokatolický magazín 19:30 V souvislostech (132. díl) [P] 19:50 Z pokladů duše: P. Pavel Semela – Jak rozlišit falešné duchovní dary 20:00 Cesta k andělům (101. díl) [P] 20:50 Harfa Noemova [P] 21:15 V pohorách po horách (10. díl): Velký Kosíř – Haná 21:25 Lily 21:35 Práce Charity v Mexiku [P] 22:00 Post Scriptum 22:10 Vzdálená pobřeží ticha 22:45 Noční univerzita: Prof. Blanka Říhová, DrSc. – Imunitní systém a co dokáže 0:00 Janáčkův máj – 40. ročník mezinárodního hudebního festivalu: Komorní koncert pro 48 strun a dvě hlasivky 0:40 Historie sklářství v Karlovině 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 13. 3. 2016

6:15 25. výročí návštěvy Matky Terezy na Slovensku 6:40 Ars Vaticana (3. díl) 6:50 Ars Vaticana (3. díl) 7:00 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (120. díl): „Tady jsme doma aneb Folklor do škol“ 8:20 Dobrý Pastier 9:00 Putování modrou planetou: Indonésie – země bez hranic 10:00 Mše svatá z kostela sv. Jakuba v Trnavě [L] 11:10 Mwebare kwija – Klinika v buši 11:25 Historie sklářství v Karlovině 11:45 ARTBITR – Kulturní magazín (14. díl) 11:55 Z pokladů duše: P. Angelo Scarano, Th.D. – Podobnostní a marnotratněm otci [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (132. díl) 12:40 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 13:25 Cesta k andělům (101. díl) 14:15 Hudební okénko (4. díl) 14:55 Buon giorno s Františkem 16:00 Noční univerzita: Prof. PhDr. Vladimír Just, CSc. – V+W jako barometr naší svobody 17:10 Můj Bůh a Walter: Zjevení a Bible I. 17:30 Hermie a lhářka Flo 17:55 Sedmihlášky (10. díl): Mikulecké pole 18:00 Noeland (25. díl) 18:30 Animované biblické příběhy: Postaven na Skále 19:10 Léta letí k andělům (68. díl): Jaroslav Hodík – fotograf 19:30 Přejeme si... [P] 19:50 Z pokladů duše: P. Angelo Scarano, Th.D. – Podobnostní a marnotratněm otci 20:00 P. Vojtěch Kodet – Tvář Otcova milosrdenství: Opuštění (Jan 8,1-11) [P] 20:30 Má vlast: Prostějov II. [P] 21:20 Tajemství skla 21:25 Polední modlitba Sv. otce Františka 21:35 V souvislostech (132. díl) 22:00 Dům ze skla? (8. díl): S politologem doc. PhDr. Stanislavem Balíkem, Ph.D. 23:00 Barva lásky 23:35 Labyrintem víry s Tomášem Halikem (1. díl): Úvahy na prahu tisíciletí 0:05 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 0:45 Vzdálená pobřeží ticha 1:15 Noční repríza dopoledních pořadů.

V křížové chodbě LORETY RUMBURK se koná v pátek 11. a 18. března 2016 od 16.30 hodin POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY. Věřící procházejí jednotlivá zastavení křížové cesty, která má v ambitu Lorety podobu rozměrných malovaných lunet z roku 1893. **Na Velký pátek 25. března 2016 v 15 hodin proběhne POBOŽNOST SVATÝCH SCHODŮ v kapli Svatých schodů.** O Velkém pátku, nově uzákoněném státním svátku, je v Loretě otevřeno od 9 do 16 hodin.

V Loretě Rumburk je v postním období připravena i **komentovaná PROHLÍDKA KŘÍŽOVÉ CESTY A KAPLE SVATÝCH SCHODŮ.** Uskuteční se **ve středu 23. března 2016 od 17 hodin.** Účastníci si při prohlídce připomenou historii křížových cest v ambitu Lorety. Zároveň se detailně seznámí s unikátní malířskou a sochařskou výzdobou kaple Svatých schodů. Bohatě zdobená rokoková kaple Svatých schodů byla postavena v letech 1767–1770. V letech 2007–2012 se dočkala celkové obnovy. **Vstupné na hodinovou prohlídku je dobrovolné. Místa je možné si rezervovat na e-mailu loreta.rumburk@seznam.cz či na telefonním čísle +420 604 555 922.**

Blíže informace: Klára Mágrová, GSM +420 724 072 525, loreta.rumburk@seznam.cz. Více na www.loretarumburk.cz.

Zveme všechny na pravidelnou **POUŤ ZA VÍRU V NAŠICH RODINÁCH**, která se uskuteční **13. března 2016**. Pouť povede **od katedrály sv. Václava v Olomouci do baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce.**

Cesta je dlouhá cca 8 km a jde zhruba o 2 hodiny chůze. Podle svých fyzických sil a možností se můžete k pouti přidat: ve 12.45–13.00 hod. (sraz) před katedrálou sv. Václava nebo asi ve 14.30 hod. pod kopcem v Samotiškách (zde je také možné nastoupit na autobus a vyvézt se nahoru) nebo v 15.00 hod. na mši svaté v bazilice na Svatém Kopečku. V letošním Svatém roce milosrdenství pouť vždy zahájíme (ve 13.00 hod.) projitím Svaté brány milosrdenství s možností získání plnomocných odpustků. **Blíže informace** jsou na www.rodinnyzivot.cz. Kontaktní osoba: Marcela Řezníčková, tel. 587 405 251, e-mail: reznickova@arcibol.cz.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce

Vás srdečně zvou na **postní duchovní obnovu na téma „SKUTKY MILOSRDENSTVÍ – SV. ŠARBEL MACHLÚF Z LIBANONU“**, která má přímou souvislost se Svatým rokem milosrdenství, vyhlášeným papežem Františkem. Duchovní obnova se uskuteční **ve dnech 19.–20. března 2016**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakończeni je v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity **je nutné se přihlásit do 14. března 2016** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Liturgická čtení

Neděle 6. 3. – 4. neděle postní

1. čt.: Joz 5,9a.10–12
Ž 34(33),2–3.4–5.6–7
Odp.: 9a (*Okuste a vízte, jak je Hospodin dobrý.*)
2. čt.: 2 Kor 5,17–21
Ev.: Lk 15,1–3.11–32

nebo čtení z cyklu A:

1. čt.: 1 Sam 16,1b.6–7.10–13a
Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6
Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)
2. čt.: Ef 5,8–14
Ev.: Jan 9,1–41

Pondělí 7. 3. – připomínka

sv. Perpetuy a Felicity
1. čt.: Iz 65,17–21
Ž 30(29),2+4.5–6.11–12a+13b
Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)
Ev.: Jan 4,43–54

Úterý 8. 3. – připomínka

sv. Jana z Boha
1. čt.: Ez 47,1–9.12
Ž 46(45),2–3.5–6.8–9
Odp.: 8 (*S námi je Hospodin zástupů, Bůh Jakubův je naší tvrzí.*)
Ev.: Jan 5,1–3a.5–16

Středa 9. 3. – připomínka

sv. Františky Římské
1. čt.: Iz 49,8–15
Ž 145(144),8–9.13cd–14.17–18
Odp.: 8a (*Milosrdný a milostivý je Hospodin.*)
Ev.: Jan 5,17–30

Čtvrtek 10. 3. – připomínka

sv. Jana Ogilvie
1. čt.: Ex 32,7–14
Ž 106(105),19–20.21–22.23
Odp.: 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)
Ev.: Jan 5,31–47

Pátek 11. 3. – ferie

1. čt.: Mdr 2,1a.12–22
Ž 34(33),17–18.19–20.21+23
Odp.: 19a (*Blízko je Hospodin těm, kdo mají zkroušené srdce.*)
Ev.: Jan 7,1–2.10.25–30

Sobota 12. 3. – ferie

1. čt.: Jer 11,18–20
Ž 7,2–3.9bc–10.11–12
Odp.: 2a (*Hospodine, můj Bože, k tobě se utíkám.*)
Ev.: Jan 7,40–53

BREVIÁŘ PRO LAIKY

5. – 12. BŘEZNA 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 6. 3.		PO 7. 3.		ÚT 8. 3.		ST 9. 3.		ČT 10. 3.		PÁ 11. 3.		SO 12. 3.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	363	405	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	363	406	367	410	370	414	373	418	377	422	380	425	384	429
Antifona k Zach. kantiku	363	406	367	411	371	414	374	418	377	422	381	426	384	430
Prosby	364	406	367	411	371	414	374	418	377	422	381	426	384	430
Závěrečná modlitba	364	407	368	411	371	415	374	419	378	423	381	426	385	430
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	364	407	368	412	371	415	375	419	378	423	381	427	385	430
Závěrečná modlitba	364	407	368	411	371	415	374	419	378	423	381	426	385	430
Nešpory:														
	SO 5. 3.													
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	298
Antifony	361	404	365	408	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	361	404	366	409	369	413	372	416	376	420	379	424	382	428
Ant. ke kant. P. M.	362	405	366	409	369	413	373	417	376	421	379	424	383	428
Prosby	362	405	366	409	370	413	373	417	376	421	379	425	383	428
Záv. modlitba	364	407	364	407	368	411	371	415	374	419	378	423	381	426
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

**VIDĚLI JSTE NA TV NOE
V POŘADU BET LECHEM**

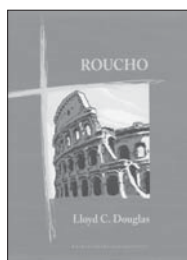

ZJEVENÍ PANNY MARIE V MEXIKU
Ing. Pavel K. Mráček OP

Je vlastně překvapující, jak málo se u nás o zjevení Panny Marie v Guadalupe v Mexiku ví. Přitom tato „tmavá Panna“ je v Mexiku a v celé Latinské Americe velmi uctívána. Kdo je tedy tato Svatá Panna z Guadalupe a proč vzbuzuje neustále tolik pozornosti a je předmětem uctívání natolik, že byla v roce 1945 prohlášena Svatým stolcem patronkou a ochránkyní Ameriky? Na tuto otázku přináší odpověď malá brožurka, jejíž těžiště tkví v třetí kapitole, kde je uveden překlad autentického dobového dokumentu *Nican mopohua*. Dokument líčí zjevení očima současníka velice podrobně. V závěrečné části brožurky je uveden chronologický přehled všech událostí souvisejících se zjevením i zázračným obrazem Panny Marie, který je nedílnou součástí zjevení.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A6, 52 stran, 35 Kč

K ZÁVĚRU DOBY POSTNÍ

ROUCHO
*Lloyd C. Douglas • Z angličtiny přeložil
Ladislav Mikulec*

Historický román, jehož děj se odehrává v době Říše římské za císařů Tiberia a Caliguly, tj. v 1. polovině 1. století po Kristu. Líčí neobvyklou životní cestu římského patricijce Marcella: Zúčastnil se hostiny na cí-

sařském dvoře, kde opilého následníka trůnu hosté oslavovali jako boha. To přišlo Marcellovi k smíchu. Za trest byl poslán do nehostinné Gazy v Palestině a ustanoven velitelem tamní římské posádky. Znamenalo to pro něj odloučení od jeho milé, dívky Diany, i od rodičů, doprovázet ho směl jen věrný otrok Demetrius. Mezi povinnosti posádky římské pevnosti v Gaze patřilo udržovat v Jeruzalémě klid o velikonočních svátcích. Marcellově setnině navíc připadl úkol skutečně „historický“ – ukřižovat Ježíše Krista. Tak se k němu, do jeho vlastnictví dostalo Kristovo roucho. Nebyl to ovšem pouhý kus látky. Brzy se ukázalo, že na toho, kdo se ho dotkne nebo se do něj obleče, mocně působí. Roucho v Marcellově životě zaujímá stále důležitější místo, až dramaticky změní celý jeho život.

Karmelitánské nakladatelství • Vydání v KNA druhé
Brož., A5, 422 stran, 295 Kč

LONGINOVO KOPÍ

*Louis de Wohl • Z angličtiny přeložila Zora Freiová • Redakce
Markéta Kořená a Lucie Mašátová*

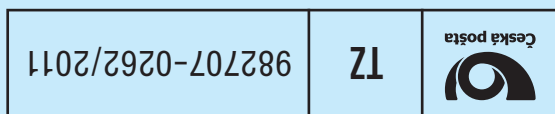
Román zachycující období života v palácích Římské říše až po neklidné Judsko, kde střet lásky a zrady, pomsty a výkupného sebedarování vrcholí Kristovým ukřižováním. Je to příběh nejdramatičtější popravy na světě, přičemž hlavní postavou je tentokrát jeden z jejích málo známých účastníků – voják Longin, který do boku Krista na kříži zabolil kopí.

Karmelitánské nakladatelství
Váz., A5, 336 stran, 299 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arzbiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bůdy v oblasti víry a mraví. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: periodika@maticecm.cz, tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz, tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřízujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.